

Nurhan Göktürk

- şiirler -

Yayın Tarihi:

12.08.2024

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Nurhan Göktürk

Eserleri:

Aciziz

Bir o şaşu köpek doğum kusurlu,
Bir ben umutsuz aşık,
O her gece sokak lambasının altında,
Bense Ecir sokağının kuytusunda,
İkimizin de umudu var,
O lambalarda seçebildiği renkleri aramakta,
Bense balkonda belirecek silueti,
İkimizin de cesareti yok,
O gerçeği kabullenmekten,
Ben ifade etmekten aciz.

Nurhan GÖKTÜRK
20.01.2006/Antalya

Nurhan Göktürk

Aç Kollarını Ben Geldim.

Buğulu göz,
Seğiren dudak benim.
Aynada oynayan
Halkalarsa sen,

Kınından çıkmış bir bıçak,
Bir kere, bin kere sapladılar.
Damlayan kan, sızlayan kalp benim.
Bıçaksa sen.

Yanmış bir yarım sigara.
Tütünsüz bir tabla sen.
Bitmeyen yollar gibi,
Uzayan yalnızlık benim.

Bu elbiseyi ilk kez
Senin için giymiştim.
Yağmurlu bir sonbahar akşamı,
Yine senin için giydim.

Bu sarı çiçekler senin,
Aç kollarını ben geldim.

Nurhan GÖKTÜRK
(09.Şubat.1986/Konya)

Nurhan Göktürk

Aç Tavuk Rüyası

Bizim hallarımızı mı sormaya geldin?
Bu ne demektir, bilir misin evlat?
Kayaya bel bağlamak,
Bilir misin buna kel çıraklık denir.
Boşuna didinmek, çabalamak,
Sonunda ya sefalet, ya aç kalmak.
Bak şu ellere neden çatlak çatlak?
Neden olacak bre salak! ! !
Su mu var ki ıslatsın.
Neden dilik dilik şu ayak?
Neden olacak bre avanak! ! !
Çarık mı var ki şu yolları tepsin?
Şu ellerim neden toprağı yırtar bilir misin?
Biraz daha acılara gömülmek için.
Bilir misin köy meydanında,
Davul zurna neden dövülür?
Gökten yeni bir felaket yağsın diye.
Ayşe ile Ali neden evlenir bilir misin?
Bir çıplak, bir aç daha doğsun diye.
Bizim hallarımızı öğrendin mi evlat?
Ne mi isterim?
Ev, aş, urba, tahıl.
Bir de kel başıma tarak!
Başka da aklına ne gelirse.
Senden şehirliden mi?
Unutma ben bir köylüyüm.
Bir şehirli için yaşarken de ölüyüm.
Kalk eylen şu yoldan.
Yolun kır kahvesine düşerse,
Sakın girmeye kalkma! !
Cin Ali ceplerini yoklarsa şaşma,
Deli Osman'a hiç görünme
Bir rüya gördüm anlatayım mı derse inanma,
O'nun ki aç tavuk rüyası nasıl olsa.

Nurhan Göktürk
(21 Eylül 1978/Niğde)

Nurhan Göktürk

Adam

Adam elleri yüzünde,
Oturuyor bir köşede,
Kadınsa akbabalar gibi
Dolanıyor tepesinde,
Durmadan 'yok, yok, yok' diyor.
Adam hayallerle sarılıyor,
Kadının beline.
Bir şeyleri sarar gibi.
Takılıyor gözleri gözlerine
Umutsuzca kaybettiği
Bir şeyleri arar gibi.
Ah! ! ! o gün ki; gençliğim,
İlk aşkımla süslediğim
Şen kahkahalar gel, gel,
Sözcüklerle aradığı
Bir şeylere susar gibi.
Kadın fırlıyor kafesten
Yaralı bir kuş gibi.
Bakışları ürkek, şaşkın,
' Bitti diyor, bitti aşkın'
Adam hayal deryasından
Dönüyor bu günlere
Boğulur gibi.
Çöküyor köşesine,
' Devam, devam ' diyor
Kadının dırdırını arar gibi.

Nurhan GÖKTÜRK
(31Aralık 1981 Niğde)

Nurhan Göktürk

Ağlamak Nedir?

Sen gözlerimi ağlarken görmedin,
Çiçeğim! !
Ağlamak nedir?
Bu kan ağlayan kalbime sor.
Sen beni yalnızlıktan,
Boğulurken görmedin.
Çiçeğim!
Karanlık gecelere,
Geçmek bilmeyen dakikalara,
Ve başımı koyduğum,
Taş yastıklara sor.

Nurhan Göktürk
(27 Ocak 1982/Niğe)

Nurhan Göktürk

Ağlıyorum Ben

Sana bir ağıt yazayım diyorum,
Düğününde okusunlar.
Kalemler elimde donuyor,
Gözlerime bir buğu çöküyor.
Sonra bakıyorum, kağıt ıpslak,
Yeniden başlıyorum,
Sonuç değişmiyor.
Sonra düşünüyorum,
Ağlıyorum ben, ağlıyorum.

Düşümde sizi balayına götürüyorum,
Ellerini ellerinde görünce, kıskanıyorum.
Dudaklarını öpmüyor, sanki ısırıyor,
Belki bana öyle geliyor.
Sonra düşünüyorum,
Belli kıskanıyorum ben, kıskanıyorum.

Geminin dümeninde ben,
Düşlerinde eşini kaybetmiş dul,
Aşıklar köşesinde, sen ve o meçhul,
İnanmak istemiyorum,
Fırtınalara doğru,
Delice dümen kıvırıyorum.
Bir çığlık geliyor senden,
Sesini duyunca irkiliyorum.

Şana dönüp ölüme götürüyorum,
Ölüme diye haykırıyorum.
Yaşlı gözlerini gözlerime dikince.
Acıyorum sana.
Sonra birde düşünüyorum.
Alçağım ben, alçağım.

Nurhan Göktürk
(13 Haziran 1978/Niğe)

Nurhan Göktürk

Al Beni de İçeriye

Kölen olmaya hazırdım,
Kapında inledim seni uyutmadım,
Bir kez olsun kapını açmadın.

Dolaştım durdum. kapı pencere,
Baca, dam, balkon görürsün diye,
Bakmadın bir kez! .. Niye?

Seni delice sevmek oldu tek suçum,
Bir yudum sevgine daima açım.
Bak beklemekle ağırdı saçım.

Bir bardak acı çaya,
iki damla göz yaşına,
Kat ne olur, beni de hayatına.

Kabuk yeniledim, mevsimler değişti diye,
Arındım tüm suçlarımdan ziyade.
Aç kapını al beni de içeriye.

Selli, sümüklü Sarman'ı aldın evine,
Kıskançlıktan döndüm deliye,
Tirmaladım kaldırımları günden geceye,

Gidiyorum işte! ! ...
Hayatında yok bana yer.
Acı da olsa, çocuklar sevdiler...

Acıtmadı ne kuyruğumdaki tenekeler,
Ne de boynumda ki yağlı kementler,
Sonunda onlarda vazgeçtiler...

Beni bir söğüt dalında terk ettiler.
Acıdı mahalleli bak 'kediye asmışlar' diye
Bir kez olsun bakmadın yüzüme,

Ölmüşte olsam seviyordum seni.
Boş ver! ! ! ... dedin,
'Alélade' bir sokak kedisi.

Nurhan Göktürk
(20 Aralık 2003/Antalya)

Nurhan Göktürk

Aldat Beni

Zararı yok aldat beni.
Değmesin tek aşkıma,
İhanetin eli.
Bir çocuğun bakışları kadar mahzun,
Kalbi kadar temiz, kristaller kadar saf,
Düşünceler gibi öz ve özgür
Unutulsam da ben,
Aşkımı unutma sen! .

Nurhan Göktürk
(19Şubat1982/Niğde)

Nurhan Göktürk

Anlatamam

Şarapla aşkın bitiminde,
Benim için inançsız bir ölüm başladı.
Yakamozlarla atışırken,
Gözlerinden gelen bir yıldırıgnlık,
İçimi bir ezdi ki,
Anlatamam.

Semada yıldızlar birer, ikişer yanarken
Bir adam düşle, loş sokaklarda yürüyen,
Adımını her atışında,
Senden gelen bir hoş seda ile
Nasıl kahrolur,
Anlatamam...

Nurhan Göktürk
(07Kasım1977/Niğde)

Nurhan Göktürk

Aptal Aşık

O gün sana gelmişim.
Balkondan sızan gölgeleriniz,
Ve sokağa taşan gülüşleriniz,
Anladım ki; çok mutlu,
Bir sohbet içindesiniz.

Biraz soluklandıktan sonra! !
Tam kapıyı çalacaktım ki.....

Nasıl adımın sakız gibi çığnenip çığnenip! ! !
Kül tablasına atıldığını gördüm....
Sana olan sevgimin büyüklüğünü....
İnce alaylı şuh kahkahalarınızda dinledim....
Sevmekle ne büyük aptallık ettiğimi!
Beni nasıl aldattığını anlatınca anladım...

O gün sana gelmişim...
Seni nasıl sevdiğimi söyleyecektim.

Nedense bir türlü,
Kapıyı çalmaya gitmedi elim....
Ben yine de seni nasıl sevdiğimi söyleyecektim...
Bükmeseydi boynunu,
Elimdeki çiçeklerim.....

Nurhan Göktürk
(30.Nisan.2006/Antalya)

Nurhan Göktürk

Aşk

Hiç umudum kalmadı bu aşka dair,
Kazandıklarımızı en ince yerinden kopardık,
Anlamsızca kıskandım,
Sanki tapusu bende idi,
Boz durup boz durup harcayacaktım.

Nurhan Göktürk
(10.08.2004/Antalya)

Nurhan Göktürk

Ateşe Düşen Gülün Şarkısını Söyle

Hangi diyardan kapılıp geldin, bu köye?
Hangi düşte serildin alev gibi gözlerinle?
Bu aşk dolu Çıgan gecesinde,
Ateşe düşen gülün şarkısını söyle!
Ayak yalın, şarap dolu masalarda,
Gırtlığını yırtısın çığlıkların söyle!
İnce, narin, leylak kokan ellerin,
Kıvrılıp dönerken, nazlı bedeninin
Bir başka alemin sarhoşluğu,
Açılırken eteklerin.
Bu gece müzik, dans ve aşk,
Yaşayan gölgelerin.
Yaşlı Veronika bestesiz, güftesini söylesin.
Telsiz keman şimdi inlesin.
İsli lambalarda yüzün,
Bütün itler yalnızlığa ürsün.
Ne denizin mavisini, mavi
Ne Nisan coşkusu can veriyor şimdi.
Bozulmuş bağlarda tilkiler,
Dolaşüyor sinsin sinsin.
En güzel güller ölümüne ağlıyor şimdi.
Her gece binlerce yıldız düşerken denize,
Sarılır ruhuma bir kedi sinsice
Beyaz yeveli atlar kişniyor cennette,
Ah o gece karası ölümle el ele.
Bu oba sır gibi gömüldü, toprağa seninle.
Gönüller aşka kandı Çıgan gecelerinde.
Böyle bir gecede verdi,
Şeytan öldüren tilsimini
Sus! sus! ! Susturun şu çığlığı!
Ateşe düşen gül artık yandı.!

Nurhan Göktürk
(19Aralık1987 D.Koçbay'a /Niğde)

Nurhan Göktürk

Atlar ve Güvercinler

Önce atları vurdular, özgürlüğü topal bıraktılar
Sonra ,Güvercinleri, gökyüzünü kanatsız kıldılar.
Ne bahçede ağaç kaldı, ne derede su, ne dalında zeytin
Bozkır çocuklarını dümensiz gemide okyanusa sürdüler

İsimsiz kadınları. kapılar ardında
Dipsiz kuyularda, namlunun ucunda
Birer birer sessizce yok ettiler

Çocukları trene bindirip sonsuzluğa gönderdiler
Kızımdı, oğlumdu, karımdı
Dağımdı. ağacımdı, toprağımdı

Bir hışımla geldiler, Mahşerin beş atlısı
Arkalarında, bir şarkı kaldı tını sız. bir açık el kaldı duasız

(08.03.2022/Antalya)

Nurhan Göktürk

Ayaklı Gazete

Önsözü, başlığı, baskısı,
Magazini, ekonomisi, sporu yok,
Nedense müptelası pek çok,
Ne olup biter mahallede,
İki ayaklı gazetede.
Şon baskısı dün gece tükendi.
Öksüz kaldı sıcak haberler,
Munise teyze dün öldü dediler.

Nurhan Göktürk
(8 Aralık2003/Antalya)

Nurhan Göktürk

Başı Boydak

O yaz günleriydi.
Kayıtsızlığın timsali,
Başı boydaklığın,
Su misali akıcılığın.
Burnumun ucunda tüten,
Baygın hanımelinin kokusuydu.
Açık pencereden gönlüme dolan.
Havada bir hafiflik,
Bende başı boydaklık.
Oradan oraya yalpa vuran,
Seviyor mu? sevmiyor mu? diye,
Papatyaları ayırırken yaprak yaprak,
Bakmazdım hiç yüzüne.
Yüzü ne hal alır, nasıl titrer yüreği
Ne olacak korkak! ! diye
Haykırırdı ateşböcekleri,
Bende kayıtsızlığın kol gezdiği
O yaz geceleri.
Bir sonbahardı zannedersem,
Yüreğim kuş misali,
Kaçmaya çalışırken kafesten.
Ağlara takıldım kaldım.
Gülmez artık gözlerim,
Ellerim seni okşamazsa
Kızma sevgilim...
Yok artık yazdan kalan kayıtsızlığım,
Kara saplandım kaldım.

Nurhan Göktürk
(26 Eylül 1993/ Bismil)

Nurhan Göktürk

Bekarhane

Her gece bu evlerde,
Bu vakitler, lambalar söner.
Yorgun, bitkin, bitap,
Yataklara bedenler düşer.

Endamla, işveyle, nazla kıvrılır beller.
Kıskaç gibi kollarda.
Sağının her telini,
Bin kere öper, okşar.
Gömülürken yastıklara ağır ağır başlar.

Benim değil, bendesin.
Canda değil, tendesin,
Daha ne lütufkar sözler.
Soluklar kesilir, can kalmaz bedenlerde.

Her gece bu evlerde,
Bu hayallerle biter gece,
Gece kurulan düşler,
Gün ışığına dayanamayıp gider.

Nerde geceden kalan sıcaklık,
Şimdi her taraf buz gibi soğuk.
Kollarda salınan bedenler yok artık.

Şimdi kolların sımsıkı sardığı yastık,
Her gece bu evlerde bekarlar,
Evli yatar, bekar kalkarlar.

Nurhan Göktürk
(Niğde)

Nurhan Göktürk

Beklenen Düş

Şimdi ne buradayız.
Ne saçak altında titreyen biziz,
Ne ağlayan gök yüzünü görmekteyiz.
Yemyeşil çimenlere uzanmışız,
Bulutlar nasılda oynaşiyor,
Seyre dalmışız.
Farkında olmadan, dudak dudağa gelmişiz.
Yıllarca biriken aşk sözleri,
Dudaklarımdan kayıp,
Kulaklarımla fısıldaşmakta.
İlk gün ki gibi taptaze.
Yine beklenen düşe dalmışım,
Saten çarşafı sarmışsın,
Bedeninin en güzel yerlerini.
Yine utangaç, mağrur.
Gözlerin bir suçlu gibi.
Sana geliyordum.
Bir el omuzumda,
Beni sarsan. bana bakan göz sen olma.
İzin vermem, böyle bitmez bu rüya.
Gelen Azrail'im, ölümüm, kurtuluşum olmalı,
İnsan böyle düşte.
Sessizce kanatlanıvermeli göklere.

Nurhan Göktürk
(19 Temmuz 1985/ Van)

Nurhan Göktürk

Ben ve Öteki

Elim başka yazar,
Dilim başka söyler.

Bedenim yangınlar da erir,
Kalbim buz kalıpların da demir.

Pencerede ki kuş ürkek cıvılda,
Rüzgar kulaklarıma acı fısılda.

Beynim kilitli kalmış kafeslerde,
Dağlar özgürdür göz bebeklerimde.

Ruhum denizlerde süzülür,
Yağmur dağların arkasında üzülür.

Bir fincan acı kahve dostla içilir,
Bedenim ancak toprak da dinlenir.

Tattığım, baktığım, dokunduğum
Her şey size feda,

Gidiyorum!.. Artık herkese elveda.

20.06.2021(Antalya)
Nurhan GÖKTÜRK

Nurhan Göktürk

Beni Siz Delirttiniz

Sisli gecelerin tarumar çocuğu,
Darma dağınık saçlı,
Şiş gözlü ,abuk sabuk bakışlı,
Ansızın doluverip düşlerime,
Rüyalarımaya pençe atıp,
Siz düştünüz peşime,
Fotoğraflarda sürdürünüz izlerimi,
Ben sizinle resim çektirmedim ki;
Sımsıkı kapalıydı kapılar,
Bir nefeste sigaramaya doldunuz,
İçimi kemirip,
Siz yaktınız kor ateşleri.
Ellerime kelepçe vurup,
Boğazımdan kelimeleri cımbızla çektiniz.
Kalemle kağıtlarıma çizdiniz,
Endişelerimi, korkularımı yenileyip,
Ölümü kapılar ardında siz beklettiniz.
Atamadım sizi ne şehrimden,
Ne evimden, ne içimden..
Beni bu uçurumdan siz ittiniz.
Beni siz delirttiniz.

Nurhan Göktürk
(26 Ocak 2003/Antalya)

Nurhan Göktürk

Benim Hikayem

Uzun zaman oldu sen buradan geçmeyeli arkadaş! !
Sen bilmezsin neden baykuşlar, evimize yuva yaptı?
Bilmezsin hangi yoksulluk, bizi böylesine,
Bu zincire mahkum etti.
Çocukluğumun gül bahçeli, ak duvarlı evinden
Eser var mı?
Ak duvarlar düşüncelerimizin derinliğine
Kendini kaptırışta,
Böylesine kararıp durur karşımda.
Onlar bir zamandı bir rüya.
Bir masaldı arkadaş.

Babam.....

Babam mı?

Hiç sorma.

O bilmez ocakta aş neden pişmezmiş?
O bilmez bu çocuk neden böyle bir deri kemikmiş?
Sobada neden çitirdamaz ateş.
Fayda etmedi bin bir nasihat,
Kahvehaneye yazdırdık tapusunu
Üç yüz altmış beş gün altı saat.

Küçük kardeşim mi?

Sorma o kadersizi.

Yaş geldi çattı otuza.

On altı yıl dirsek verdi bu masalara.
Sonunda başarı belgesi diye verdiler bir diploma
O gün, bu gündür o bakanlıktan, bu bakanlığa,
Kaldırımları arşınlamakta.

Anama bakma...

Mum ışığında, bir avuç suya, üç tane mercimek atmış,
Bir gün büyük bir mucize olurda çorba,
Karnımız doyarmış evvel Allah!
Onun ki de bir umut olur ya! !

Beni geç.....

Şakaklarım neden mi böyle çökük?
Umutsuzluk, çaresizlik ve açlık.
Geç kardeşim geç,
Tozlanmış bir romanın kapağını açıp da,
Yaralara toz biber atma.

Nurhan Göktürk

(12.Mart.1981/Niğde)

Nurhan Gökürk

Beyhude

Beyhude gönlüm; beyhude
Onu böylesine bekleme
Bu karanlık gecelerde.
Bitti derken bu aşk,
Kalbimi kopardı,
Yere düştü bak!
Böyle çekip gitme
Ne olur? Bir kez dön de bak! !
Beyhude gönlüm, beyhude
Ayak seslerini her işitmende,
Kefenine sığmayan sevinçin beyhude,
Çek alınını pencereden. Üşürsün! ! !
Düşen kar taneciklerinden.
Beklediğin gelmeyecek beyhude

Nurhan Göktürk
(1982/Konya)

Nurhan Göktürk

Bil ki;

Dallarda çiçeklerin solduğu gün.
Dağlarda karların bittiği gün.
Bil ki ben de bitmişim.
Ayakların seni tozlu topraklı,
Bir yere götürürse,
Anıların kolları seni sıkı sararsa
Bil ki seni terk etmişim.
Bir gemi ayrılırsa limandan.
Kara bir duman çıkarsa bacasından
Karaları giy de gel
Bil ki ben de gitmişim.
Bir gün içinden gelirse
Oturup ta ağlamak,
Ak köpüklü dalgalar ansızın
Kıyıları döverse,
Bil ki ben de ölmüşüm.

Nurhan Göktürk
(17.Şubat.1980/Niğde)

Nurhan Göktürk

Bir Gün

Beni de alacak bu alem,
Kader darbeleriyle ezecek,
Beni de bir gün,
Kırılan bardak misali,
Dökülen yaprak misali,
Beni de bir kseye
Fırlatacak bir gün.

Nurhan Göktürk
(02 Nisan 1987/Niğde)

Nurhan Göktürk

Bir Şey İstiyorum

Bir Şey istiyorum,
İstiyorum ama, ne?
Ne Şiir yazmak,
Ne kar da kalmak,
Ne de bir yatakta
Kıyidan kıyıya yŕzmek.
İstiyorum istiyorum ama! !
Dŕŕŕncelerimi bir kavanoza koysam,
Yŕređimi çırılçıplak soysam,
Dŕŕŕn, duyunun olmadığı bir yer bulsam.
Tŕm hırslarımı, kurŕuna dizsem,
Sinirlerimi yaya gersem,
Duru gŕzlerimi denizlere atsam,
Dudaklarımı, dudaklarında unutsam,
Anlasana bir Şeyler istiyorum!
İstiyorum İstiyorum ama! !
Yoksa ben bu dŕnyadan değil miyim?

Nurhan Gŕktŕrk
(1988/Niğde)

Nurhan Gŕktŕrk

Bir Varmış Bir Yokmuş

Türkü olup, dudaklarımdan,
Sazın tellerine,
Sazın tellerinden, kirpiklerime,
Kirpiklerimden, yanaklarıma,
Yanaklarımdan, nehirlere akacaksın.

Rüzgar olup, tüm bedenime,
Bedenimden, yüreğime,
Yüreğimden, esinti olup,
Damarlarıma dolacaksın.

Kurşun olup beynime
Beynimden, kırmızı gül olup,
Avuçlarımda solacaksın.

Sana söylediğim sevda türküleri,
Tüm bir hayatın hikayesi olup
Kağıt kalem de donacaksın.

Her şeyin bir başlangıcı olarak
Geldiğin gibi gidecek
Artısı ve eksisiyle bir olacak,
Yokluğun ertesi, bedende can,
Topraklarda son bulacaksın.

Nurhan Göktürk
(05 Ocak 2003/Antalya)

Nurhan Göktürk

Bir Zaman

Biliyordum veda etmeden,
Gidecektin bir sabah,
Sensizliğin acısını duyacaktım bir zaman,
Yavrular anasına kavuştuğu an,
Yalnızlığın pençesinde boğulacağım bir zaman,
Penceremin önünden,
Bir çiçekçi kadın geçecek,
'Çiçeklerim varrr! lale, sümbül, gül'
Bende soracağım o zaman,
Benim çiçeğim de var mı?
Umutsuzca başını sallayacak bir zaman.
Seninle söz verdiğimiz gibi,
Bu meydanda davullar çalınacak,
Oyunlar oynanacak, bir zaman.
Bense bir köşede mahzun
Bakacağım her şeye sadece uzaktan.
Gözlerimin önüne ak perdeler çekilecek,
Bir zaman.
Sen karşıma dikileceksin,
Bir demet karanfille o zaman.
Beklentilerim bitecek,
Tüm bedenim buhar olup tütecek.
Seyriyen kaşım, artık çok geç diyecek.

Nurhan Göktürk
(06 Nisan 1979/Niğde)

Nurhan Göktürk

Büyü

Büyü bebeğim ak sütle büyü,
Yüreğinde gizlenen,
Kara yılan kederle büyü,

Nurhan Göktürk
(22 Şubat 2006/Antalya)

Nurhan Göktürk

Büyümeye Özlem

Boş ver çocuğum bunları,
Herşeyi anlamaya kalkma.
Yarın çok şey anlamak zorunda kalacaksın.
'Ayşe neden ikide birde,
Evcilik oynar mısın? '
Doğru senin daha önemli işlerin var.!!
Hayır yavrum, sen daha oyun çocuğusun,
Nasil olsa roller değişecek,
Sorunlar seni çepeçevre sarınca,
Kaçıp kurtulmak için asılacaksın zamanlara
Zamanlarsa seni çoktan terk etmiş olacak,
O zaman sana oynamaya vakit kalmayacak,
Büyüdüğünü anlıyorsun.
Çiçeklerin hep beyazını alıyorsun,
Her şeyi baştan sona çözmek istiyorsun.
Gözlerin hep ağabeyinin sigarasında,
Ablanın mini eteğinde,
Kulakların; ananla, babanın feryatlarında,
Sanma ki onlar mutluluktan uçuyorlar
Ağabeyin sorunlar yüzünden,
Sigara dumanlarıyla
Düşüncelerini,
Duygularını karartıyor,
Ablan mini eteğiyle gerçekleri,
Çıplak ve apaçık göstermeye çalışıyor,
Baban amirinin, memurunun hincini anandan,
Anansa hep düşünüyü kurup ta elde edemediği,
Kürkünün acısını birbirlerinden alıyorlar,
Sana söz veriyorum küçüğüm,
Bir daha böyle ağzın dolarak gülemeyeceksin,
Bugün olduğu gibi yarında rahat olamayacaksın,
Sana öyle bir yarın bırakıyoruz ki!!!
Kördüğüm...
Sen İskender değilsin elbette ki çözemeyeceksin,
O zaman kuşlar gibi ötseydim,
Kuzu gibi metleseydim.
Yo!! yoo en iyisi hep çocuk kalsaydım diyeceksin....

Nurhan Göktürk
(Niğde)

Nurhan Göktürk

Cam Kırıkları

Yaşama dair,
Cam kırıklarımız vardır.
Dokundukça acıtan,
Bastıkça kanatan,
Bazen onlardan kaçmak,
Onlarla yüzleşmekten,
Daha zordur.

Yaşamda;
Yüzler unutulur,
İsimler hafızalardan silinir,
Yollar ve yıllar eskir,
Yürek yangınlarımız küllenir,

Unutulmayan,
Silinmeyen,
Eskimeyen,
Küllenmeyen,
Tek şey,
Anıların yürekte bıraktığı izlerdir.
Yaşama dair; cam kırıklarımızdır...

Nurhan Göktürk
(25.01.2007/Antalya)

Nurhan Göktürk

Cehenneme Bir Bilet

Nedir için için beni yiyip bitiren,
Bu kıskançlık, damarlarımı zorlayan.
Nedir seni kimseyle paylaşamamak?
Senle sensiz yaşanan yalnızlık.
Bir bilet satın aldım iki kişilik,
Dönüşü olmayan yollara,
Gel sende gel benimle,
Biz artık aynı yolun yolcusuyuz.
Yalnız çekilmez bu beyhude yolculuk,
Kim ne derse desin, biz hep ikimiziz,
Beden iki belki, iki ruhla tekiz.
Gençliğimiz, güzelliğın denizimiz,
Ak yelkenler duygularımız, arı tertemiz.
Unutmalı maziyi,
Ah ne çare! tutulmuşuz bir kere,
Aşk denilen illete,
İsteme sekte yol almalıyız,
Rüzgarların önünde,
Günahlar denizinde.
Şimdi yasla başını omzuma,
Artık zebaniler dört bir yanımızda.

Nurhan Göktürk
(13 Mart 1985/Kütahya)

Nurhan Göktürk

Çizmeler

Her kış ihtiyaç listesi yapılır,
Benim listemin başında
Yeni bir çizme
Renk renk,
Boy boy
Şırmalı,ışlemeli püsküllü
Önden bağcıklı,
Yandan atkılı

Bir sabah beşte marşlar yükseldi,
1929 model radyodan,
Babam "Eyvah! Yine bir şeyler oldu" dedi.

Çok geçmeden çizme giymiş,
Çatık kaşlı, sert bakışlı,
İri adamlar bize geldiler,
Ağabeyim Cemil'i sordular.
Karyolada uyur buldular.
Paçavra gibi sağa sola savurdular.
Gizli saklı ne varsa döküp indirdiler.

Sonbahar hüznünü yaşamaya dalmışken çiçekler,
Ezdi geçti çizmeler,
Cemil'i ve çiçekleri çiğnediler,
Ah! O çizmeler,
En çok da kitaplarımı incittiler.

Nurhan Göktürk
(29.04.2004Antalya)

Nurhan Göktürk

Çoban ve Oduncu

İki oğlancığız aynı köyde
Sarmış sarmalamışlar bizi,
Analarımız aynı zamanda
Kesmişler sütlerimizi.
Çobandım sarı kızların peşinde,
O oduncu oldu baltası belinde,
Türkülerle otlatırdım koyunları.
O ağıtlarla kanatırdı, ormanları.
Bir bahçeden diğerine,
Kovalardık kelebekleri.
Kanatlarından seyrederdik,
Alemin renklerini.
Sevdalarımızda sınır tanımadık
Aristo, Thales, Homeros'u sevdim.
O ülkesini.
Yollarımız ayrıldı ayrılacak,
Tek derdi bu ülke nasıl kalkınacak?
Ayrı ayrı kürsülerden boy verdik.
Meydanlarda haykırdık.
Onunkiler kaygılarını püskürdü.
Benimkiler susar düşünürdü.
Çok geçmedi onu! ! !
Bir kahvede taramışlar,
Cebindeki nattan beni tanımışlar.
İkimizde döndük köye.
O bir ambulansın içinde.
Göz yaşlarım sicim gibi yüreğimde.
İkimizde düşlerimizde yanıldık.
O yatıyor tasalarından arınmış, çayırılıkta.
Ben Aristo'yu anlatıyorum, koyunlara

Nurhan Göktürk

(2003/Antalya)

Nurhan Göktürk

Çocuk

Eskiden sana geçmişini anlatırken çocuk,
Dişlerinin gıcirtısını duyardım,
Dedenin paçasına sarılıp,
Geçmişe uzanan elleri kemirirdin.
Şimdi sana ne oldu çocuk?
Sana geçmiş sorulduğunda
Nedir? Gözlerinde oluşan çukurluk,
Nedir? Şakaklarında çakan şimşekler.
Beni delip geçen nefretin sebebi?
Bir aslan kadar hırçın,
Bir dağ kadar güçlü ananı,
Bir kurt kadar zalim babanı,
Unuttun mu? Çocuk.
Dört tarafımızı saran tepelerde
Kışın ayazından buz tutan bedenine,
Uykusuzluktan vahşileşen gözlerine,
Dolan kanları sen görmedin çocuk,
Yaban dişlerinin arasında ezildiği,
Her tarafı çürüyüp döküldüğü halde anan,
Pençe gibi açtığı elleriyle
Neyi koruyordu sanıyorsun?
Tek umudu geçmişten geleceğe
Uzanan yolda bir miras bırakmak anlıyorsun,
Babanın namlusu kimim bağrını deldi?
Amcanın gülleleri semaları neden dövdü?
Anan kimin için Galkova'ya yem oldu?
Hiç düşünmedin çocuk,
Anlıyorum!

Geçmiş seni arkadaş toplantılarına davet etmiyor.
Dizlerine yatırıp aşk şarkıları söylemiyor.
Dudaklarını öpücüklerle, içkilerle açmıyor.
Geçmiş sana hiç bir şey vermiyor, veremez de.
Dilik dilik edilip parçaları bulunamayan,
Baban uykularından sancılarla,
Senin için uyanıyor çocuk.
Zafer bizimdir! ! sevincini getiren asker,
Kudurmuş bir aslan edasıyla,
Yerde son nefesini veren ananın dahi,
Senin için ağladığını,
Yaban ellerine kalmadığın için,
Acılarını gizleyen bakışlarını sen görmedin,
Son kelimesi 'yavrum' olan ananın
Nasıl böyle parça parça bırakırsın umutlarını?
Çocuk! ..

Arkalarından ağlayamadığın için mi?
Yoksa dudağında kalan gülücüklerini
Yarım bıraktığın için mi?
Bakışların duman duman çocuk.
Öyle ya! sen delikanlıydın unutmuşum,
Şimdi daha iyi anlıyorum.
Geçmişten geleceğe mirasın bedeli.
Utanç.....

Nurhan Göktürk
10.11.1978 /Niğde

Nurhan Göktürk

Çünkü; Kızısın

'Biliyorum kızacaksınız,bende çok kızıyorum ama bu gerçekleri değiştirmiyor.Birileri bazı şeyleri yazarak çizerek veya film haline getirerek canlı tutmalı ki; bazıları bu yanlışlardan dönsün. 21.yy yok mu bu anlatılanlar? Ben 1979 yılında bunları Anadolunun çeşitli yerlerinde söylene gelen bazı değimleri birleştirerek yazmıştım.(Bugün bazı yerlerini utancımdan silerek yayınlıyorum.) .Bu görüşlerden kaç değişti? Dünya Kadınlar Günümüz Kutlu olsun! ! ! ! !'

Bak sana seni anlatacağım dinle;
Kulak arkasına atasın diye değil,
Kulağına küpe edesin diye!
Sen gülemezsin,isteyemezsin, eğlenemezsin,
Sen ağlamaya, dövölmeye,sövölmeye
Sen ayaklar altına alınacak,
Bir kimliğe sahipsin.
Çünkü; kızsın.
Yoo! Hemen uzanmasın elin aşa,
Bekle artıklar, yırtıklar kalacak sana.
Sen ayağına yemeni,
Sirtına giyeceğin pazeni,
Bayramdaaan:.. Bayrama istemelisin.
Sen isteyemezsin..verirsin.
Solana dek, ölene dek. Verirsin.
Sen 'aşk' nedir bilmemelisin.
Çoban İsmail'e, Delo beyin oğlu Ahmet'e
Bakamazsın.
Senin yiyeceğin bayat,yatacağın hayat.
Başına taş, ciğerine ateş düşse de
Off... Aman diyemezsin.
Boynun bükük, başın önde gitmelisin.
.Sen! !
Kana, ete giren şeytansın.
Sen belasın,evde,elde,yolda belasın.
Oğlan olsunda nasıl olursa olsun,
Bir ayağı topal, bir gözü kör,
Dedim ya oğlan olsun da! nasıl olursa olsun.
Anlattım dinledin.
Bilmem sevdin, bilmem sevmedin.
Bu bir kader değil, bir kural.
Toplumun kuralı,
Ben uydum sende uyacaksın.
İnan bana şu bizim sarı öküz var ya!
Onun kadar da para etmezsin
Pazara çıkarıldığında.
İnsan olmanın dışında,
Sen her şeye layıksın,
Çünkü; kızsın.
Çünkü; kızsın.

Nurhan Göktürk
(10.Kaşım.1979/Niğde)
Kız doğum yaptı diye hastanede
terk edilen Mana Teyze'ye sevgilerle....

Nurhan Göktürk

Deniz Ülkesine Göç Ettik

Orta Anadolu'nun bozkırlarında,
Hiç görmediğimiz denizlerin,
Hayallerine daldık,
Sahiller, dalgalar ve martılar,
Serap gibi önümüzde yer alırdı,
Aşkımızı deniz hayalleriyle süslerdik,
Bir gün mutlaka gidecektik,
O sahillere, martıların şarkılarını dinleyecek,
Balıkçıların "heyemolaları" ile şenlenecektik.

Uzak ufuklara açılmış kırık kanatlar,
Ama gözlere serilmiş efsunlu güzellikler,
Göç zamanı takılıp turnaların peşine,
Göç ettik...
Düşlerimizdeki sahillere,
Havası, suyu çaldı bizi
Bozkır çocuklarını...
Kendi kurduğumuz düşlerin serabında,
Boğulduk...

Hangi durakta ineceğimizi bilmeden,
Bindik,
Sen arka kapıdan, ben ön kapıdan
İndik.
Şimdi düşlerimizin sahilinde,
Martıların şen şarkılarını değil,
Ağrıtlarını.
Dalgaların isyanını dinliyorum,
Sen nerde sin?
Hiç ama hiç bilmiyorum.

Nurhan Göktürk

(21.01.2006/Antalya)

Nurhan Göktürk

Deprem

Kerpiçten evler, toprak damlar,
Tandırılar boyu is kokan duvarlar,
İnsanlarla, hayvanların,
Nefeslerinin birleştiği tek göz odalar,
Şeytanın çok gördüğü, koca bir ovada,
Yapraklarına kan taşıyan,
Damarları bile kurumuş,
Gölgesinde bir dilim ekmeğin,
Yüreklerdeki sevinçlerin paylaşıldığı,
Tek ağaç kalmış.
Yalın ayak teptiği kıraç toprak,
Nasırlı elleriyle okşarcasına yoğurduğu,
Alın terini, emeğini,
Tek damla göz yaşını ayırdığı,
Aşkla, şevkle, sevgiyle bağrına bastığı toprak,
İnsan kanına susamışçasına,
Bir bir yarıldı! !
Atlar şaha kalktı ağıllarda,
Hayvanlar bağırdı.
Çaresizlik insanları gafil avladı.
Toz duman kastı, kavurdu ovaları,
Şeytan kan püskürdü,
Hüküm gecesinde! !
Felaket kara bir bulut gibi,
Ufkumuzu kapladı, çöktü üstümüze,
Bir bir damlar çöktü, insanlar öldü,
Bir zamanlar bu ova benim köyümdü.
Bir inilti, bir uğultu kalmış şimdi.
Bir buradan oraya,
Rüzgarla savrulan.
Birde ben, yarım adam.

Nurhan Göktürk
(11 Ekim 1982/Muradiye/Van)

Nurhan Göktürk

Döngü

Uzun ve zahmetli bir yoldur.
Hayatımız.
Düşe kalka yürürüz.
Güçlkle doğrulur.
Ben olmak için çıkar sesimiz.

Sevdalarla yoğrulur,
Hiç dinmez yürek ağrılarımız,
Sevmekten yorulunca,
Acılarla kayboluruz.

Artık bir lokma içindir telaşımız,
Yanı başımızda filizlenen,
Bana benzeyenler içindir derdimiz.

Mevsimler tükenince.
Bir süre soluklanırsız.
Vefa trenlerini bekler,
Hasret rüzgarlarını dinleriz.

Merdivenleri inmek için davet bekleriz.
Anılarımız valizlerde
Tüm birikintilerimiz,
Alnımızda ki çizgilerde.

Boş bir kağıttır bedenimiz,
Dokununca en değerli yerinden,
İnceliriz.

Nurhan GÖKTÜRK
02,11,2006 Antalya

Nurhan Göktürk

Dönüşüm

Her gün bu saatlerde, dönerim işten eve.
Beni bekleyen bir gölge içerde,
Tüm yorgunluğum, sıkıntılarım,sa,
Kapı kapanınca artık dışarda.
Şimdi iki şeye açım, bir ocakta pişen aşı,
Bir de beni gölge gibi izleyen kadına.
Koltuğum yine boş, gömülüyorum.
Bir şeyleri unutmanın acısıyla,
Bir köşede masam hazırlanıyor,
Beyaz bir örtü masanın üstünde,
Aceleyle kalkıp itiraz ediyorum,
Çünkü; bana iki şeyi anımsatıyor,
Bir seninle evliliğimizi, bir de ölümünü! ...
Yollarımızın ayrılışını.
Örtü! pembe olmalı, bütün tatlı düşler gibi.
Ağırdan bir parça plakta.
İçkilerimiz peri kızının altın parmaklarında.
Sen karşımda olmalısın masada.
Gözlerim bir şeyler bulmalı,
Cam göbeği gözlerinin duruluğunda
Vakitler ilerlemiş, saat gece yarısı
Yatağımızda sen yanı başımda olmalısın
Hanımeli kokulu soluklarına,
Açmalıyım bağrımı, yeni bir defasında
Sancılı bedeninden bir şeyler geçsin bana.
Gece bitti...
Bütün korkum yeni bir sabah,
Sensiz başlayan. yokluğunla dopdolu

Nurhan Göktürk(21 Eylül 1984-Konya)

Nurhan Göktürk

Duyarsız

Gözler görmek istediği,
Bütün güzelliklere isyankar,
Duymak istediği,
Bütün sözlere sağır.
Tatmak istediği,
Güzelim duygulara duyarsız.
Şurada bir taş,
Deli gibi çırpınan kalp,
Yaşamın tüm tazeliğine bayat,
Onu çağırın gönülden,
O sese karşı,
Tırnağından, teline kadar inat.

Nurhan Göktürk
(27 Ekim 1983/Konya)

Nurhan Göktürk

Düş Bitti.

Yokluğun pençesinde
Ayakta duranlar,
Namlunun ucunda
Seyahate çıkanlar,
Kaybolmuş yaşamlarda,
Ölümün izini sürenler,
Bir damlada
Okyanusu arayanlar,
Yarın olsun diye
Gelecekte medet umanlar,
Takvimlerde dünü arayıp
Hesap saatinde karanlıkta kalanlar.
Sevdasını dağlar kadar büyük,
Sonsuz kadar uzak sananlar,
Tüm kaygılarından arınmış,
Bir selvinin altında yatanlar,
Yalnızlığın kol gezdiği şehirlerde,
Birine tutunmaya çalışanlar.
Düşlerini suya yazanlar,
Vakit tamam,
Zaman geldi.
Uyanın artık,
Düş bitti.!!!

Nurhan Göktürk
(2003/Antalya)

Nurhan Göktürk

Ele Düştüm; Dile Düştüm

Ele düştüm, dile düştüm
Göz yaşı olup mendile;
Arzu olup bedene.
Sonunda katil olup
Gönül kafesine düştüm.!

Nurhan Göktürk
(26Ağus.2002 Antalya)

Nurhan Göktürk

Esmâ ile Hüsna

Bir sır dolaştı alayı,
Telli gelin Hüsna'ya kaçtı.'
Dudakları seğirdi Osman dedenin.
'Bir parmak bal almadan,
Helal etmem onu yabanın itine'
Diye gürlledi.
' Tez ola atlar çıksın yola'
Köyün yağız, serdengeçti yiğitleri,
Döküldüler yola.
Esmâ ile Hüsna'yı buldular,
Bir mağara kovuğunda.
Telli gelin el vermedi, can verdi.
Hüsna'nın koynunda.
Kan kana karıştı,
Koçyiğitler bir birine bakıştı.
İtler ürleştii, Kadılar birleşti.
Avludaki taşlıkta, at nalları tıkırdadı.
Geçti, dizildi, dört atlı,
Tek silahları sevgi olan,
Esmâ ile Hüsna'yı serdiler avluya.
İki pala bıyıklı serdengeçti yiğit! !
Karga ile çakal avladıkları,
Beylik Tüfekleriyle bu kez,
Namus avlamışlardı.
İlk yiğit gürlledi; ' A ha! !
Baba namusu temizledim'
İkinci yiğit; ' baş nere kesilirse kan ora akar'
Hüsmen ağa son kez fokurdattı nargileyi.
Derin bir nefesle verdi.
Hüküm yerine gelmişti.
Göz çanakları kızardı.
İçine aktı tek tek,
Son kez baktı telli geline.
Ak duvak üstüne alla yazdılar, alın yazısını.
Kendi elleriyle gömdü telli gelini.
Yıl on beşe yeni gelmişti.
Zaman rüzgarına kapılıp yıllar uçtu.
Baba Hüsmen, Esmâ'nın mezarına baş koydu.
Sarı ovanın en güzel kızı.
Bir yaz günü toprağa sızdı.

Nurhan Göktürk
(1985 /Konya)

Nurhan Göktürk

Eylül

Hazan mevsiminde,
Ne hüznüldür Eylüller.
Dökülen yaprakların içinde yürümek,
Toprakları avuçlarımda dinlendirmek.
Sabahları çiğ olup, yapraklarla oynaşmak,
Eylül'ün yakıcı sıcağında,
Sırtımı duvara verip uyuşuk uyuşuk oturmak,
Karıncaların gayretini,
Ağustos böceklerinin kayıtsızlığını,
Ne inanılmaz, doğadaki bitişi, gözlemek.
Şimdi seri zamanı gelmiştir, bağlarda.
Üzüm toplama, bağ bozumu,
Pekmez, Köfter kokuları doluşur,
Komşu evlerden.
Başak toplamanın zevkini,
Benden iyi kim bilebilir ki,
Böyle bir Eylül sabahında
Geldim dünyaya,
Ve inanıyorum ki;
Yine bir Eylül de hüznü olucak gidişim.
Kızım olursa adını Eylül koymalıyım.
Adını her söyleyişimde,
Daldan düşen yaprak gibi titresin içim.
Eylül hüznüm, terk edilmişliğim,
Eylül düşlerim, geçmişim,
Eylül tüm ayak dirememe karşın,
Çaresizce gidişim.

Nurhan Göktürk
(29 Ocak2003Antalya)

Nurhan Göktürk

Gamze; Doru, Dilay

Atlar boşaldı ağıllardan.
Arkalarında kaldı toz duman,
Atlar şaha kalktı dört bir yandan.
Yabana erdikçe, yaban oldular.
Çekip attılar gemlerini ağızlarından,
Gözleri küçüldü, soludukça özgürlüğü.
Gamze, Doru, Dilay'dılar,
Unuttular adlarını.
Yılların özlemini, bir kurşunda buldular,
Gözlerinde kaldı dağlar.

Nurhan Göktürk
(18 Kasım 1987/Niğde)

Nurhan Göktürk

Gelin

Ufkun kızılığı ruhlara işlerken,
Tel tel döküldü ortaya zülfün.
Beyazlar içinde, elden ele geçirdiler seni.
Dilden dile dolaştırdılar ismini.
Genç kızlar bağladılar,
Bin bir nağme ile her telini.
Telin duvağın elimde kaldı.
Bir Ekim taşlara kazıldı.
Odalarda, köşelerde adın inledi.
Gelinnn! . gelinnn! !
İpek şal örttüler üstüne,
Mumlar yakıldı kabrine,
Her alevde adın çınladı, kulaklarda,
Han gelinn! ! Can gelin! !!
Topraklara yar gelin.! !! !

Nurhan Göktürk
(03 Ekim1982/Niğde)

Nurhan Göktürk

Gökçe Çiçek

Umut bir kalıp buz olmuş çöllerde.
Sevgi bir tutam, kor olmuş gönüllerde,
Hasret bir dağ, olmuş sevenlerde.
Gökçe çiçek, bir tutku olmuş dillerde

Özlem bir yudum, su olmuş denizlerde.
Ağıtlar kara bir bulut göklerde.
Sevinin, aşkın en güzeli yıkanmış sende
Peki ama bana ne kaldı geride? .

Nurhan Göktürk
(Kasım1987/Niğde)

Nurhan Göktürk

Gurbet Kuşları

Çektikçe kıvrılıp,
Çemberde kalan
Kafeste bir kuş
Çırpıtlar,
Düşüp te kaldırmadılar,
Kanadında kör bir kurşun,
Anlamazlar damarlardan kalbe akan,
Kan yaşları sıcak sıcak,
Düşüncelerin özlüğünde donmuş.
Aldıkça vuran, yanaştıkça yakan,
Düştükçe kaybolan,
Tutun tutun,
Yamaçlarda bir avuç kara kartal
Yerde kalan kuru gurura bakıp.
Burun büktüler,
Kuşlar halka halka,
Kafeslerden
Dağlara... Özgürlüğe doğru
Döne döne kanat çırpıtlar.
Karda izler, arkalarında bir sis bulutu.
Sonsuzluğa doğru uçup gittiler.

Nurhan Göktürk
(19 Ocak 1983/Konya)

Nurhan Göktürk

Gücenirsin

Bak yine geçiyorum,
Senin özlemle baktığın yollardan,
Tozu dumana katarak,
Sen yine orda,
Her zaman seni görmeye alıştığım,
O kum tepeliğinin üstünde.
Ayaklarınsa hep çıplaktı,
Belki ayakkabın vardı.
Belki de hiç yoktu! !
Sence senin köyünden ötesi yoktu.
Yine direksiyonumun başındayım,
Bana yine gülerek kayıtsızca el sallıyorsun.
Oysa bilmiyorsun! ! !
Biraz sonra bu ellerimle,
Senin hayatını biraz daha körelteceğim.
Benim ellerim senin görmediğin kadar güzel,
İnce narin! ! !
Hainlik olmaz diyorsundur bu elde,
Beni çağırıyorsun sonuna dek,
Açtığın gönül sofranda ağırlamak için.
Hayvan pisliğiyle, toprakla cilalanmış elinden
Bir lokma ekmeği,
Kibir imden alamam ben,
Üzülme almadım diye.
Her akşam üç bin kristalin,
Döne döne ışık verdiği salonda
Bilmem kaç yüz beyefendiye, hanımefendiye
Yemek veririz.
Gücenirsin! ! !
Seni alıp o sofrada ağırlayamayız.
Fakat sanma ki seni hiç düşünmeyiz,
Her son damlada seni hatırlar,
Onu da senin şerefine içeriz! ! ! !

Nurhan Göktürk
(12 Tem.1984/Cumhuriyet köyü)

Nurhan Göktürk

Gün Yine Sensiz Başladı

Gün yine sensiz başladı enginde,
Uzaktan bir gitar sesi geliyor,
Beni benden çalarak yine
Acı acı iniyor, vurdukça tellerine,
Bir yolcu duruyor yol ayrımında,
Gözleri yaşlı, gözleri açılmış iri iri.
Hasretten mi? Korkudan mı?
Alnında birikmiş terlerini siliyor.
Avucunun içiyle.
Bir kabadayı nara atarak geçiyor,
Penceremin önünden,
Uzakta bir ihtiyar doğruluyor,
Bastonuna dayamış alnını.
Dalmış kara kara düşüncelere,
İki büklüm bir hamal geçiyor,
Omuzlarında dünden kalan yorgunluğu ile,
Bütün bu canlılığa rağmen,
Gün yine sensiz bitecek enginde.

Nurhan Göktürk
(13 Kasım 1979/Malkara)

Nurhan Göktürk

Güneş Tutulurken

Nerde, ne zaman karşılaştık?
Gözlerimizden yüreğimize,
Bir şeyler aktı ılık ılık,
Gökyüzünde güneş tutuluyordu,
Dünya kararırken,
Yüreğimiz hareleniyordu,
Sele kapılmış bir yaprak gibi titrerken bedenimiz,
Nehirler gibi okyanuslara aktık,
Sonunu bilmediğimiz bir maceraydı aşkımız,
Tüm engellere karşı yüreğimizle savaştık,
Ne sen, ne ben, biz vazgeçmedik,
Baba ocağından, yar kucağına gelirken,
Aramızda çok şey vardı söylenmedik,
Acı sevdayı balla yutamadık,
Aşkımız boş yere eskittik,
Severken de ayrılırmış insan,
Ağır geldi omuzlarımıza,
Renkli apoletleri,
Kahramanlar gibi taşıyamadık,
Onca zamandan sonra durakta karşılaştık,
Bakışlarımızda isteme sekte bir burukluk vardı,
Ağlamak istiyordum,
Son kez sıkarken elini,
Adamdım ben ağlayamam,
Babam bana böyle söylerdi,
Umutsuz aşkın gülleriymiş,
Kurak bahçelerde derlediğimiz,
Veda busesini veremedim,
Kurudu dudaklarımız,
Belki de bu sevdanın eksikleriymiş
Çocuklarımız.

Nurhan Göktürk
(28.12.2003 /Antalya)

Nurhan Göktürk

Hafif Meşrep

Bir gül düştü elinden,
Almaya koştu, dört, beş erkek birden
Aldatıcı, bayıltıcı bir kokuyla
Kaldırdılar başlarını.
Gözleriyle soydular çamaşırlarını.

Nurhan Göktürk
(19 Haz.1983 Konya)

Nurhan Göktürk

Hangi Gecenin Sabahıydı

Hangi gecenin sabahıydı o sabah,
İçimde kırılmış lığın o tuhaf tadı,
İssız odaların yüzüme çarpan soğukluğu,
Duvarlardaki resimlerde kaybolmuş yüzler,
Sağa sola atılmış kirli çamaşırlar,

Hangi gecenin sabahıydı o sabah,
Açık pencereden içeri dolan yosun kokusu,
Islak dudaklarımda uçuk çıkaran rüzgar,

Hangi gecenin sabahıydı o sabah,
Uykularda kaldım uyanamadım bu düştten,
Korkuyorum anılardaki yüzünü kaybetmekten,
Görmek istiyor gözlerim tüm gerçekleri,
Kaldırın perdeleri,
Anladım!
Terk edildiğim gecenin sabahıydı bu sabah

Nurhan Göktürk
(16 Nisan 2004/Antalya)

Nurhan Göktürk

Hayal Hırsızları

Hayatımın Hayalet hırsızları
Benden çocukluğumu çaldınız
Sesli oyuncaklarımın dudaklarındaki çığlıkları
Güneşin gözlerinde bıraktığı ışıltıları
Bağrıma bastığım bebeğimin merhametini çaldınız

Yılmadınız gençlik hayallerimi
Uçuk kaçık ergen fikirlerimi
Buğday başakları gibi olgunlaşmamış
Sevgilerimi, aşklarımı, tutkularımı çaldınız

Kamburu çıkmış omuzlarımdaki yükleri
Tek tek atan kalbimdeki arzuları
Yürümekten yorulmuş ayaklarımdaki dermanı
Ne olur yaşlılığımı bana bırakınız

17.08.2021 Acıpayam Denizli

Nurhan Göktürk

Hayatımın Anlamı

Eski bir evin penceresinden,
Seyreder gibi dünyayı,
Görmek istediklerimi görerek.
Yaşadıklarımı değil,
Yaşamak istediklerimi düşleyerek,
Geleni değil,
Gelmesini istediklerimi bekleyerek,
Bir dişlinin çarkında dönerek,
Dudaklarımı dişleyerek,
Tırnaklarımla duvarları yırtarak,
Göz çanaklarımı kanatarak,
Yaşamımı tarot fallarında izleyerek,
Bir fidenin büyümesini değil,
Meyve vermesini bekleyerek,
Umudu umarak,
Çağırılmayı değil, çağırılmayı isteyerek,
Sevdiğimi söylemek yerine,
Sevildiğimi duymak,
Kaybettiğimi anlayınca yıkılmak,
Mum misali eriyince,
Kaçan fırsatların arkasından bakarak,
Bütün bir ömrü bomboş bir sayfa olarak,
Hayatımın anlamı sadece,
Birin camıma taş atmasıyla,
Son bulacakmış.

Nurhan Göktürk
(05 Ocak 2003/Antalya)

Nurhan Göktürk

Hüznümün Yolculuğu

Bir demet huzur için,
Dik başlı, inatçı ruhumu,
Sıcak havalarda,
Serin sularda yüzdürdüm.
Çiçekli bahçelerde,
Ne laleler, ne güller derlettim.
Işıltılı caddelerin,
En gözde barlarında,
Aşüftelerin kollarında eğledim.
Yine de olmadı!
Hüznümün yolculuğu,
Tüm duraklarda rötarlđ.
Kasvetli harabelerde,
Karamsarlığın dolunayda
Can bulduğu mezarlıklarda,
Tavan arasında,
Tüm gözlerden ırak sakladđım.
Tozlu romanlarda,
Söylenmemiş sözlerde,
Ve ayrıntılarda gizli.
Hüznümün ve hayallerimin
Yaşayan ölüleri.

Nurhan Göktürk
(01 Ocak 2004/Antalya)

Nurhan Göktürk

İeim Bu Gece

Dokunmayın bana ieim bu gece,
Vefasız sevgiliyi karanlıklara
Gömeim bu gece,
Onunla geçen günlerin acısını
Ağaran saçlarımdan sileim bu gece
Varlığı ile daralan ruhumu,
Dağlara salacağım bu gece.
Doldur kadehleri benim için.
Hesapları gözlerimden akan yaşlarla
Ödeyeim bu gece,
Sonra sabah olmadan öleim sessizce

Nurhan Göktürk
(29 Ocak 1980/Niğde)

Nurhan Göktürk

İroni

Elini kanla yıkayanın,
Yüzünde çiçekler açmaz.

Meyvesiz ağaçta,
Lezzet aranmaz.

İçimizdeki ışıklar sönmeden.
Gün hiçbir zaman pencerede kararmaz.

Su ne kadar hayat verirse versin.
Kuşlar asla suya konmaz.

İnsan bir kez insanlıktan çıktı mı,
Öldüm Allah iflah olmaz.

26.05.2024 Ohrid

Nurhan Göktürk

İsimsiz

Gel gitme bu akşam,
Birlikte çözelim bilinmeyeni,
Sen sil bu gece göz yaşlarımı,
Her damlada erisin zaman,
Nerede? Nasıl?
Henüz farkına varmadan.

Nurhan Göktürk
(04 Mart 1985/Kütahya)

Nurhan Göktürk

Kan Çiçekleri

Son dakikalarını geçirdiğin o teknede,
Benim nefretimdi, biliyordun,
Sakin denizi kudurtan,
Biliyordun hiç yoktan,
Köpüren dalgalar, içimdeki acılardı.
Biliyorum orada, elimde bıçaklarla,
Seni sonsuzluğa gömdüm,
Biliyordum orada seni değil,
Kendimi öldürdüm.
Öğrendim ölenler kalanlardan daha mutlu.
Vicdan kapılarında boşuna bekleyiş
Boşuna o umuttu.
Ben istedim böyle bir sonu.
Gözlerime bakanların gözlerinden anlıyordum,
Ne hicranlı bir hayattı bu.

Kendi kendimi bu parmaklıklar arasına ben ittim.
Biliyorum artık bu kaderi ben çizdim.
Ne seni bana anlatanların.
Ne de beni aldatan senin,
Ne senin, ne onların suçu var,,
Ne kadar zalimsiniz diyemem size,
Ey! bana benzeyen insanlar! ! !
Ben ve benim gibiler bu yurdun,
Kan çiçekleriyiz,
Biz hepimiz bize benzeyenleriz.! ! ! ! !

Nurhan Göktürk
15.Haziran 1978,Niğde

Nurhan Göktürk

Kara Anam

Açtı kıraç toprak, çatlak çatlak,
Her çatlağında, alev alev ateş.
Değdikçe toprağa yalın ayak,
Sanki saç üstünde cayır cayır sıcak,
Deli Memo açtı bağırını yumrukladı durdu.
İste canım verem, anamsan, canımsan.
Aç koyma, çoluğu çocuğu ,atı ,ırgatı.
Ağzında köpük, ak küheylanlar,
Köşelerde kudurdu.
Ekmek deyi dolandıkça paçama,
Al bir kama Deli Memo vur, vur deyiysen!
Yok sana verecek bir damla göz yaşım.
Son tükürüğüm kurudu, Can Haso'nun boğazında.
Düştü! ! Al bir çapa vur! vur! Memo.
Aksın onunda damarlarında,
Kurumamış kanı varsa.
Ah! Ah! ... Dedikçe inlesen dağlar, taşlar.
İnesen göklerde dönüp duran kuşlar.
Her çatının başında yuva yaptı baykuşlar.
Gidek anam. kaçmak düşer buradan,
Biz toprağa düşmeden

Nurhan Göktürk
(02 Haz.1983/Van)

Nurhan Göktürk

Keşke Ben, Hiç Ben Olmasam

Katar katar isli bir tren olsam
Derin koyaklardan,
Duru sulardan,
Yılan gibi sessizce kıvrılsam,
Gün olup doruklardan,
Yıldızlara dokunsam.
Gün olup eteklerden saçılsam.
Şeftali çiçeklerini koklasam,
Kardelenler misali kristalleri delip,
Göklere ersem.
Ağitlarla karanlığa karışsam,
Türkülerle asker uğurlasam,
Alem olup yükseklerden selam dursam.
Sınır boylarında umut yolcusu olup,
Vurulup kalsam.
Biten umutları yüklensem,
Gidip te gelmeşem.
Eşkiya olup dağları inletsem,
Sevgili diye tüfeğimle sevişsem.
Bir kaçak gibi saklanmaktan,
Bıktım! ! !
Çıkmaz bir sokakta ele geçsem,
Tüm gerçekliğe karşın,
Bir yalan olsam,
Keşke ben, hiç ben olmasam.

Nurhan Göktürk
(17 Ekim 2003 Antalya)

Nurhan Göktürk

Kim Demiş

Kim demiş geçmez bu yaz,
Kaz mezarıcı kaz,
Benim otağımı da!
Ölümüm olacak yarınlar,
Korkmuyorum sizden mevsimler,
Allar, yeşiller, maviler,! ! !
Korkmuyorum sizden renkler! ! !
Her günün sonu hüzün,
Korkmuyorum senden ölüm.

Nurhan Göktürk(Niğde)

Nurhan Göktürk

Korkuyorum

Tüm hayatımı dört metre karelik,
Bir odada geçirdim.
Şimdi ayaklarımın serbest,
Gözlerimin suçlu bakmadığı,
Bir dünyada yaşamaktan,
Korkuyorum.

Çamaşırlarımı, kirli hayatımı,
Bir valize koyup taşımaktan,
Korkuyorum.

Kedinin sütü dökmesinden,
Balığın oltaya gelmesinden,
Kurbanlarımın gözüme,
Suçlu gibi bakmasından
Korkuyorum.

Yalnız bir odada, boğazımda kalan,
Son nefesimi, Azrail'in gelip almasından
Korkuyorum.

Tüm iyi dileklerimi, düşlerimi, sevgilerimi,
Boş bir zarfa koyup göndermişim,
Bir gün postacının kapıyı çalıp,
Geri getirmesinden,
Korkuyorum.

Yok oluşlarda sevdim,
Kendimi dinlemeyi
Dokunur da omuzuma biri,
Tüm gizemlerimi kaybederim
Düşüncesinden,
Korkuyorum.

Nurhan GÖKTÜRK
(17.Kasım 2006/Antalya)

Nurhan Göktürk

Kör Kısaç

Düşlerimde iki el uzanır sanki;
Biri nasırdan, biri ojeden görünmez.
Birinin toprak olmuş kiri,
Birinin medeniyetmiş süsü.
Yemen'den gelirmiş onlara kahve,
Kahveci Tahsin'den gelir,
Kokusu bizim eve.
Bir eli Avrupa'da bir ayağı uçaklarda.
Ayaklarımız merkep sırtında,
Elimizse geçmez kasabadan,
Öte yana!
Hasbey'imın oğlu İsviçre'de kolejde,
Okul denilen ahır damı,
Üç kilometre ilerde,
Ayaklar geçmeye çalışırken,
Buz tutar derelerde.
Kuçu kuçunun maması Almanya'dan,
Özel imalat,
Tertemiz yürekler,
Kan kusar köşelerde,
Bir dilim ekmeğin kokusuna inat.
Yine de döner koltuklar,
Rengarenk salonlar, smokinli beylerin,
Kollarında salınır,
Dekolteden fırlamış şuh bakışlı kadınlar.
İnsanlığın kaderini senetleyen,
Yaşamlarına nispet, imzalar atılır.
Can veririz, yine o ellere muhtaç,
Biz senden değil,
Sen bizden utan,
Var denilen kör kısaç....

Nurhan Göktürk
(29 Şubat 1983/Konya)

Nurhan Göktürk

Kuzeyden Gelen Adam

Kuzeyden uzun bir adam geldi
Elinde bir çakmak vardı
O karanlığa her çakmak çaktığında
Boynuna bir ilmek daha atıldı.
Yılmadı yorulmadı elinde çakmak
Arkasında milyonlar vardı.

Korkardı. karıncayı incitmekten
Kahrolurdu masumların gözlerindeki çaresizliği görmekten
Kuzeyden gelen adamın ela gözlerinde umut vardı
Dudaklarında özgürlük şarkıları
Elinde bir çakmak o her çakmağı çaktığında
Boynuna bir ilmek atıldı.

Sonun da idam sehpası kuruldu
Uzun adamın ellerine kilit vuruldu
Hüküm veren adam sigarasını
Bir ağacın arkasında telledi
Tüm odalarda yankılandı son sözleri uzun adamın
Bağımsız. Özgür Türkiye diye çınladı.
Adamın sigara dumanı titredi

Gel zaman git zaman
İkisinin de hayatı son buldu
Uzun adam bir ilmeğin ucunda
Hüküm veren adam bir elma çekirdeğin de boğuldu.

Nurhan Göktürk

Leyli Leyli

Yosun yosun bakarken dünyaya
Yalın ayak yürürdüm çakıllarda
Kömür karası saçlarımı uçururdum masalarda
Beni Affedin.. Yenik düştüm bu sefer hayata!
Leyli leyli

Yanık türkülerimde dinleyin beni,
Unutmayın gergin tutun sazımın telini,
O inledikçe dinlerim belki
Yenik düştüm hayata affedin beni
Leyli leyli

Söyleyecek daha çok sözüm vardı..
Hayat yalan ama hala gözüm vardı.
Bir avuç toprakta özüm kaldı.
Affedin beni yenik düştüm. Azrail aldı.
leyli leyli

Nurhan Göktürk

Mahşerin Dört Atlısı

Dört atlı geçti,
Tozu dumana katarak,
Toynak sesleri yankılandı,
Ağıllarda hayvanlar kulak kesildi.
Bozkırda kuş sesleri,
Bebeler süttten kesildi.
Dilek taşı dile geldi.
Kızların etekleri zil çaldı,
Hasan dedenin,
Yetmiş yıldır görmeyen gözleri,
Hacer Ninenin lal dilleri çözüldü.
Çakmak sigaradan,
Kağıt kalemden,
Valiz kulpundan tutuştu,
Dört atlı geçti,
Bir ellerinde ışık,
Bir ellerinde karanlık demeti
Mahşerin dört atlısı yere indi.

Nurhan Göktürk
(27Kasım2003/Antalya)

Nurhan Göktürk

Masal

Yıl bin dokuz yüz altmış bir, bir kız doğmuş,
Yıkık, köhne evin, sağlam kalmış bir odasında.
Adını; Handan koymuş babası da,
Gülen hep gülen anlamında.
Büyümüş, serpilmiş on altı yaşında,
Bakan bir daha bakarmış,
Aman o ne caka! !
İnsanlara hep yukarıdan bakar,
Başını göklere dayarmış.
Düşünceli, endişeli, kaygılı,
Yürürken bir delikanlı,
Kazayla değmiş eli, kızın eline.
Sıkılmış, utanmış zavallı.
Kız 'işte' demiş. kendi kendine,
Masallar ülkesinin prensi bu!
Gerçekle. masalı ayıramayacak kadar,
Toymuş zavallı.
'Kurtarır beni buralardan,
Prenses yapar ülkesine,
Farklı kılar bu insanlardan'
Geçmiş aradan aylar, vurulmuş davullar,
Oynanmış halaylar,
Düş bitip, gerçeğe dönülmüş.
Ne prens var!
Ne masallar ülkesi.
Delikanlıda o bildiğimiz insanlardanmış.
Alın teriyle kazanır, namusuyla yaşarmış.
Geç fark etmiş Handan,
Taşın sert olduğunu,
Oysa nerede doğduğunu,
Kaderinin de o küçük gördüğü insanlarla
Aynı yazıldığını bir türlü anlayamamış.

Nurhan Göktürk
(07Ocak1982/Niğde)

Nurhan Göktürk

Mavi Boncuk

Maviden bir boncuk,
Kimi gün acıdan, açılır, kısılr,
Bin üzüntüden, bir neşe kaparak,
Bazen de kan çanağı gibi dolarak.
Ben seni mavi boncuğu,
Sen, beni oğlunu iyi tanırız.
Baktıkça derin derin,
Mavi boncuk çeker,
Hoyratça paylaşırız gizimizi.
Nafile..... Kapı arkası el.
Durmaz.. Dilleri arkamdan, önümden
Düşmüş taş derler annen
Saat onlar da, on ikiler de,
Köşeler de, bucaklar da
Samanlıklar da, saçaklar da
Bilmem kimin kollarında
Bu bir hikayedir anlatırlar,
Dört diyar öteden duyarlar,
Delmişse seni kana susamış bıçaklar,
Üzülme anam! ! ! ! !
Temizliğinin ak sütüdür elime dolanlar.
Ne olur aç mavi boncuğu! !
Yüzüme bak! ! ! ! !
Bir noktada birleştirme böylesine.
Ah! ! ! mavi boncuk,
Ah! ! anam! ! ! !
Anam dedikçe kanayan yaram....

Nurhan Göktürk(Nisan 1983-Niğde)

Nurhan Göktürk

Mesaj

Hamur teknesinde ekmek yoğuruyorum, kanla! !
Ne dramlar yaşanıyor dört bir yanda.
Yüreğimiz acı dokuyor sabırla.
Yaralarımız çiçek açıyor kanla! ! !

Bu tren gitti mi gelmez,
Bu hikaye her zaman tatlı bitmez,
Her yamayı iplik dikmez.
Arif olana tarif gerekmez.

Ayrıktan yemek olmaz,
Olsa da karın doyurmaz,
Kırılan testi su tutmaz,
Yapraksız dal da ayıp kalmaz,

Anılar her damakta aynı tadı bırakmaz,
Zaman gelince, gitmemek olmaz,
Tel kopunca saz çalmaz,
Sözün bittiği yerde kalem yazmaz.

Sirkeyi ekmekle banalım,
Kafamıza sadece toka takalım.
Kartlarımızı hep açık oynatalım.
Bu hikâyeye artık nokta koyalım.

Nurhan Göktürk
(05 Aralık 2003/Antalya)

Nurhan Göktürk

Mutluluk

Mutluluk
Avuçlarımdaki elin, sıcaklık
Dağların üstündeki bulutçuk
Dudaklarımdaki gülücük
Ağaç kovuğundan çıkan kurtçuk

Mutluluk
Rüzgar'ın çıkardığı ılık
Güneşle yön arayan Ay çekirdeğindeki şaşkınlık
Yapraklardaki çiğ damlaları kırık
Onlarca koyun içinden Anasının arayan kuzucuk

Mutluluk
Kınından çıkan bıçak
İçime aktı ılık ılık
Taş gibi katı, mermer gibi ağır
Böyle olmaz sevdiceğim
Bu mutluluk değil.
Cinayet.

01.02/06./2024 Ohrid

Nurhan Göktürk

Nerelerdeydin?

Su yüzüne yazdım seni,
Esen rüzgara sordum seni,
Hepsi sustu!
Bir hayalin vardı,
Ceviz oymalı aynada.
Saatlerce yüzümü seyrettim,
Yüzümün içinde hayalin,
Bahçede ki limon çiçeğinde kokun,
Buruşuk çarşaflarda izin,
Tablada yarım kalmış izmaritin.
Açık pencereden dolan uzaklardan sesin.
Yüreğime sordum seni buruldu,
Bir sızıyla burkuldu içim.
En sonunda içimden bir ses
Damarlarımda yol buldun.
Keskin bir bıçakla,
Komedine aktın.
İşte buradasın karşımda,
Kan kırmızı yüzün,
Islak ela gözlerin.
Senelerdir nerelerdeydin?

Nurhan Göktürk
(26 Ağustos 2003/Antalya)

Nurhan Göktürk

Niğde'm

Asıldı kaldı ağaçların da ümitlerim,
Ne gecem, ne gündüzüm.
Bilemez, içimde sakladığım sırları.
Aşamaz gönül Toroslarını.
İçimde bu hasret yanar derinden,
Özlerim.. Sevdası da, hasreti de benim.
Düşüncelerimi anlattığım yollarını,
Her taşını geçliğimle ördüğüm,
Yarı yıkık yarı köhne evlerini,
Yudum yudum içtiğim soğuk sularını,
İt ulutmaz' daki sevda bulutlarını,
Özlerim Niğde' mi
Kalesinden bakardım,
İşte cennet deyip ağlardım.
Şimdi senden uzakta kaldım,
Duydum yollarını büklüm büklüm etmişler,
Değil büklüm dağ etseler,
Dayanamam hasretine aşar gelirim.
Benimsin her şeyinle,
Unutamam...
Anam, babamsın,
Severim ilk aşkım NİĞDE'M sin

Nurhan Göktürk
30.Mart.1978/ Niğde

Nurhan Göktürk

O Kadın

Sabah beşte yollarda
Bir kadın topuk izlerinden tanıdığım,
Evsiz kalmış bir kedi gibi singin,
Uykuda kalmış göz gibi mahmur.
Dudaklarında bir mırıltı,
Ne söylediğini bilmediğim,
Yaşama ilişkin bir ağıt belki.
İzlediğimi anlayınca,
Durdu! ! !
Dik dik yüzüme baktı.
ılık nemli gözleri içimi yaktı.
Dalga vurmuş falez gibi yalçın.
Yaşam savaşında,
Yenik düşmemek için inatçı.
Geleceğe ait düşleri
Bom boş bir çuval gibi.
Yağmur duasına çıkmış,
El, Tanrısını arar çaresiz.
Çöp karıştıran elleri kirli.
Düştüm bir gün peşine
Alt geçitlerden, labirentlerden,
Sessiz şehrin yer altı prensleri
Fareler gibi bir lağım çukurundan,
İçeri düştü! ! !
Daha fazla takip etmeye
Yüreğim yetmedi.

Nurhan Göktürk
(19 Ekim2003 /Antalya)

Nurhan Göktürk

Ohri

Dağlarında kekik topladığım
Ovalarında keklik avladığım
Bulutlarına sevdami yazdığım,
Ah Ohri! ! ! Canım Ohri! ! !
Yaşlamış yamaçlarına başını
İçim gibi hüznü yaşıyordur şimdi.

O zamanlar içtiğimiz su ayrı gitmezdi.
Birlikte güler; birlikte ağlardık.
Kahveleri birlikte sürerdik ocaklara
Aynı sofrada bölüşürdük lokmaları
Bir gün aramıza bir tohum düştü.
Filizlendi, ağaç oldu büyüdü.
Her dalında kan, nefret, kin.
Tat vermez oldu Ohri.

Korkar olduk birbirimizden.
Biz Şaşkolardan, Şaşkolar Begoviçlerden
Begoviçler Lülelerden,
Aramızda yalın kılıç bir savaş başladı.
İlkin çatıda beyaz güvercinler kayboldu.
Kara bulutlar çöktü, Ohri'nin
Nemli doruklarına
Toz duman bürüdü sokakları
Kin esaret
Kaçmak düşer buradan,
Son bir cesaret.
Yüzüm gurbete doğru
Bilinmeyen yerler umut oldu.

Hey! çıplak dallarını Ohri'ye salmış çınarlar,
Ateş, barut, is kokan sokaklar.
Viran olmuş bağlarda,
Şarkımı fısıldayan sansarlar,
İstanbul'da bir çift göz sizin için ağlar.

Haber saldım dostlarıma,
İçin için ağladım,
Gözlerim kapıda günlerce haber bekledim.
Allak bullak olmuş dünyamda
Haberlerimi taşımayan turnaları mı
Vursam?
Tükenmiş bir hayatı taşımayan ayakları mı?
Canlı varamam gayrı,
Dostum Şaşko'ya haber salın,
Mezarımı Ohri'ye kazsın.

Nurhan Göktürk
(Bosnalı Rezzak öğretmene sevgilerimle)
05/Ekim/2003 Antalya

Nurhan Göktürk

Ölü

Görmedi sandılar, oysa gördüm.
Önce ayakkabılarımı attılar.
Çoraplarımı, gömleklerimi,
Pijamalarımı verdiler,
Dilencinin birine.
Zavallı nasılda sevindi.
Enayi! ! !
Eskiydi aldattılar seni.
Şuna bak sağlığımda yüzüme bakmazdı!
Öldüm salımın ucundan tuttu.
Değerimi anlaman için,
Ölmem mi lazımdı?
Getirdiler attılar bu karanlık çukura.
Hey! ! Yok mu? buranın ışıkları! !
Yaksana! !
Üşüyorum! ! Üstüme bir battaniye atsana.
Kilidi kim vurdu kapıma?
Kim dikti bu taşı başıma?
Gitmeliyim! !
En güzel gençliğim, kaldı orada.
O yaşanmamış dün müydü?
Yazık şimdi biz öldük mü?

Nurhan Göktürk
(19 Şubat 1985 Konya)

Nurhan Göktürk

Ömer

Caminin avlusunda oynar,
Çatıdaki güvercinleri seyrederdi.
Çocuk güvercinleri severdi,
Güvercinler gökyüzünü.
Annesi avazı çıktığı kadar bağırır,
Onu çağırırdı.
O bata çıka çamurlarda oynar,
Düşlerinin evini yapar,
Kumsalda kumdan kaleler inşa ederdi.
Sonra tüm hırsıyla tekmeler,
Tahtadan silahıyla tümencilik oynar,
Hayatını bir kefeye koyanları vururdu.
En sevdiği dükkanların, vitrininden bakar,
Elleriyle camlarına bir şeyler çizer,
Dükkanın چراğı bağırınca siner,
Nefes nefese köşe başından
Ezbere bildiği sokaklarda
Gözden kaybolurdu.
Çocuk işte! Ertesi gün yine aynı oyunu oynardı.
Ne zamandır onu hiç görmedim.
Doğrusu nerede? Ne yapıyor? Bilmiyorum.
Acaba ninesinin yanına Niğde'ye mi?
Göndermişlerdi.?
Ne olmuştu da birden ortadan kaybolmuştu.?
İş çıkışı durakta beni evime götürecektir
Otobüsü beklerken onu gördüm !!
Az önce önünden geçen
Umut otobüsünün afişinde !
Bu sefer oyun oynamıyor,
Gülmüyor, kaçmıyordu.
Çocukça hinliği, yaramazlığı yoktu.
Afişte öylesine mahzun
Etrafta olup biteni gözlüyordu.
Altında' Ömer Sapmaz' ve bir telefon numarası,
'Şu tarihten belli kayıp,
Görenlerin insaniyet namına.....'
Belli ki; hayatının en büyük oyununu oynamış.
Bilinmeyende bir akşam üstü,
Sır dolu sokaklarda kaybolmuş
Eve dönüş yolu mu arıyordu?
Bildiği en iyi oyunu mu oynuyordu?
Yoksa çok sevdiği güvercinlerin,
Kanadına takılıp, özgürlüğü mü soluyordu?

Nurhan Göktürk
(11ocak 2003/ Antalya)

Nurhan Göktürk

Sen Değilsin!

Her köşede, her yerde sen vardın.
Kimi gördümse sen sandım.
Koştum bir hayalin peşinden,
Gitme diye yalvardım durdum.
Elleri avuçlarımda ağladım.
Döndü; ' Yabancı sen kimsin? '
Ayaklarım dolaştı, gözlerim karardı.
Dünya ayaklarımın altından kaydı.
Güneşle eriyen saçak buzları,
Keskin ve soğuk serilir önüme.
Sen değilsin, Sen değilsin! ! !
Mehtapla deniz birleşti.
Orada bir siluet raks etti.
O an bir yıldız kaydı.
Pervasızca salındı, dalgaların koynunda
Çığlık çığlığa karıştı.
Rihtımda bir adam yatıyor şimdi.
Sordular; 'Bu yabancı kimmiş? '
Ben değilim, ben değilim.! ! !
Ben sende yaşıyordum.

Nurhan Göktürk
(Kasım1987/Niğde)

Nurhan Göktürk

Seni Bulana Dek

Beni sensizliğe bağlayan,
Zincirleri kıracağım.
Ağzımda tek dişim kalana dek.
Geceleri yarıp geleceğim,
Karanlıklar ötesinden,
Geceleri gündüz edene dek.
Bitmeyecek bu bendeki özlem,
Bitmeyecek boğazımda kalan son hıçkırık.
Seni bulana dek.

Nurhan Göktürk
(06 Mayıs 1978/Niğde)

Nurhan Göktürk

Seni Nasıl da Aldattım

Nasıl da beni aldattın
Geleceğim dedin,
Kapılarda bekledim.
Yazacağım dedin,
Satırlarda bekledim.
Bir tatlı gülüşüne
Gülerken gözlerinde oluşan,
Pırıltılara,
Dudaklarındaki kıvrımlara
Takıldım.
Şimdi anlıyorum,
Beni aldattın.

Saklambaç oynarken
Gözlerimi hiç yummadım.
Arkadaşının aldığı kolyeyi,
Ben çaldım.
Sana yeni yılda hiç kart atmadım.
Şimdi itiraf ediyorum.
Seni nasıl da aldattım.

Nurhan Göktürk
(11 Ocak 2003/Antalya)

Nurhan Göktürk

Sev Demiştin.

O gün başka bir gündü, bir başka,
İçimde yaşama sevinci coşarken pervasızca,
Ağlamayı değil ,gülmeyi öğrettin bana,
Sev demiştin, sev yürekten sev,
Damarlarındaki kanları dondurana,
Kışı bahara döndürene dek sev,
Sevdikçe yücelir insan,
Sev hiç bir şeyden korkmadan.

Nurhan Göktürk
Niğde

Nurhan Göktürk

Sinyor Galkova

Her adımda loş sokaklar inledi.
Kapılarda, panjurların arkasında,
Oyalı yaşmakları alınlarında,
On beşinden, yirmi beşine kızlar dinledi.
Adım adım bir sızı dolaştı uzuvlarında,
Dudaklarından kan tükürdü,
Adını her ağızlarına alışlarında.
Gözler karardı görünmeyen ufuklarda.
Senin bastığın topraklarda,
Açmaz oldu çiçekler.
İnsanlar su yerine kan içtiler,
Senin çeşmelerinden,
Sen şehrimize kan ve ölüm getirdin.
Sende bilirdin az geçmedin feleğin çemberinden,
Olmaz hep ezmek, ezilmeden.
Bir avuç insanın yüreğindeki ateş,
Ve alınlarındaki ter,
Ateş insanı yakar, su boğar,
Ve sende o bildiğimiz sona
Eserinle birlikte eriştin,
Sinyor Galkova.....
Bir giz gibi girdin,
Bir giz gibi dolaştın,
Ruhlarda, uslarda, bedenlerde,
Bir gün bir giz gibi,
Oturduğun yerden silindin,
Sinyor Galkova.

Nurhan Göktürk
(14 Haziran 1983/Konya)

Nurhan Göktürk

Sonbahar

Söyleyin zamana gelmesin sonbahar,
Tutun ağaçları dökülmesin yapraklar.
Hey! ! içimdekiler, kıpırdanıp durmayın,
Size söylüyorum, zaman beşiğini yavaş sallayın.

Yudumlama içkini, yavaş gelmesin kederler,
Böyle çabuk boşalma, dökülmesin inciler,
Bakma bana böyle özlemlerle, sorma bana dünleri.
Ekleyip durma acılarını, çek ensemden soluk nefesini.

Yaşıyorsun ama gölgeler gibi.
Bakma arkana tükeneceksin meyler gibi.
Zaman zaman kayboluyorsun,
Dalıp yalancı yarılara gidiyorsun.

Tut kırık kırıklarını çalmasın bizi bizden,
Şu şişe kırıklarını koy masanın üstüne gitmesin gözünden.
Hazır mısın? gidiyorsun, çağır da gel,
Gelsin sakladığın, sende yaşayan birazda o el.

Nurhan Göktürk
(Niğde)

Nurhan Göktürk

Suçluyum

Ey! ! ! Atam! ! Biz öyle bir nesil yetiştirdik ki;
Amaçsız, umarsız, bomboş hurafelerle dolu.

Okusunlar istemedik
Okuyan insan tehlikeli! !
Düşünen. insan Maazallah.
Sorgularsa bir gün yaptıklarımızı,
Sonunu düşünmek bile istemedik.
Eline gül verdik, "dokunma dikenini var,
Kanarsın."
"Koklama alevdir, yanarsın" dedik.
Kanatmadıkça ,yanmadıkça,
Gülün ne dikenini, ne rengini sevdi.
Hamı, hamaseti, gamı, kasaveti öğretmedik.
Çalmayı çırpmayı ne yapsak gizleyemedik.
Elin oğlu uzayda yer arıyor,
Biz kasabadan öteye geçemedik.
Kılık kıyafetin önemini
Biz iki bin yılında anladık,
Adem babayı yargılamakta,
Çok erken davrandık.
Hangi kanalı seyretmeye kalksak
Her devrin adamları oturmuş, baş köşeden,
Ahkam kesiyor işkembeden.
Kazanmanın alın teri ile kazanmanın
Haklı gururunu T.V'lerde "açız" diye
Bağırmakta, göz yaşı dökmekte bulduk
Adam kayıranlar, soyup soğana çevirenler,
İtibarlı, onurlu insanlar dışarıda geziyor.
Düşünenler suçlu! ! İçerde volta atıyor.
İnsan gibi yaşamak bizimde hakkımız dedik,
Saçlarımızdan sürüklendik,
Biber gazı ile ödüllendirildik.
Kadınımızın, kızımızın iyi koruduk namusunu.
Dört duvar arasına gizledik, kul köle ettik eşine.
Komşunun oğlu görsün istemedik,
Kabartırsa iştahını; tövbe tövbe! !

Yani Atam bu gençlik, senin bildiğin
Yeni nesil olamadı, olamayacak.
Bu eseri biz yarattık,
Suçluyum Atam ayağa kalkıyorum,
Bize verdiğin bu bayrağı
Emin ellerde medeniyet burcuna dikemedik.

Nurhan Göktürk
28 Ekim 2006/ Antalya

Nurhan Göktürk

Suya Bir Yıldız Düştü

Yıldız tarlasına
Umut ekdim,
Kör kuyuda
Dilek bekledim,
Bir yıldız suya,
Bir yıldız kör kuyuya
Bin yıldız odama düştü.
Gece yıldızlar,
Kuyuya inmişler,
Çakıllardan dileklerimi toplamışlar,
Sessizce gecenin içinden,
Süzölüp gitmişler,
Gece bir yıldız düştü suya
Kuytuya
Odama

Dedi ki;
"Yeryüzünde herkes melek,
Olmaz böyle bir dilek,
Şeytan azapta gerek"

Nurhan Göktürk
(07.03.2006/Antalya
Serpil GÜLDALI'na Sevgilerimle)

Nurhan Göktürk

Şaban

Şaban! Ellerin kaba, gülüşün kaba,
Bakışın kaba, giyinişin kaba.
Nerden bileceksin?
Ağına gem vurulup. incelik öğretilmemişse!
Taşı işler, mermeri oyar gibi yontulmamışsa!
Yerlere kadar eğilmeyi,
El, etek öpmeyi öğretmemişlerse!
Kabalık bunun neresinde.
Salıvermişler toplumun içine
Başı boş bir köpek gibi.
Önce debelenmiş. sonra sağa sola,
Diş geçirmiş.
Açmış ağzını. haykırmış Şaban,
Yedi kat yere, sonsuz göklere doğru.
Bitmiş, tükenmiş yeniden topluma dönmüş,
El pençe durulmuş, bir divan kurulmuş,
Gövdesi ve gösterişi büyük,
Aklı incir çekirdeği kadar küçük,
Adamlar kafa kafaya verip,
Demişler ki; 'Ey insanoğlu! !
Sen sana verilenlerin değerini bilmiyorsun,
Sen asisin, sen isyankarsın'
On iki parmaklı bir kafese koymuşlar,
Üç yüz altmış beş gün altı saat,
İnsan gibi haykırmayı değil,
Hayvanlar gibi böğürmeyi öğrensin diye
Şaban! kalan biraz aklıyla düşünmüş,
En iyisi susmak, bütün her şeye göz yummak,
Açılmış koca kilit,
Güneşi görünce kamaşmış gözleri,
Değişen hiç bir şey yok,
Eskiden sadece Şaban'dın,
Şimdi inek Şaban'sın! ! !

Nurhan Göktürk
(26Kasım1982/Niğde)

Nurhan Göktürk

Taş Kalp

Hangi şarkıları mırıldanırdı dudaklarım.
Hep içime içime akardı ırmaklarım,
Bir adım ötesine bakardı gözlerim.
Taş kalbine bir yol. Giremedim!..

Selam salıncak da sallandı.
Akşam pencerede karardı.
Elimdeki güller soldu sarardı.
Taş kalbine bir yol. Giremedim!...

Yüreğimde ki aşk bir dile gelse,
Nağme olup saza dökülse,
Kuşlar tüm evrene söylese.
Taş kalbine bir yol. Giremedim!...

Bir veda busesi bile veremedim,
Bu aşk da umut yok artık giderim,
Derdimi gökkuşağında ki meleklerle söylerim.
Taş kalbine bir yol. Giremedim!...

23.05.2024 Ohrid

Nurhan Göktürk

Tek Beden De Biriz

Aynı dili konuşmasak da,
Duygularımız hep aynı basamakta.

Hayallerimiz uzak uzak,
Orada dumanı tüten bir baca var,
Biz o evde birlikte diz dizeyiz.

Dalar dalar, çok uzaklara gideriz.
Aynı havayı solur, aynı yağmur da ıslanırız.

Başka başka bahçelerde,
Meyve ağaçlarıyız.
Aynı tabakta yan yanayız.

Ayrı ayrı diyarlardan geldik,
Sen denizlerin yosun kokulu,
Ben bozkırların çatlak dudaklı çocuklarıyız.

Kim ne derse desin biz ikimiz.
Aynı beden de tekiz.

29,05,2024 Ohri

Nurhan Göktürk

Üç Can Yitirdim

Sızıyor aman sızıyor!
Yüreğimden kan,
Şobadan gaz
Üç can yitirdim....
Zeliş'im, Aliş'im, Salih'im...
Olmamış armutlarım.
Sarı saçlarını öpüp, okşayamadıklarım,
Çakır gözlerine bakmaya, doyamadıklarım.
Anam dediklerini duyamadım.!
Üç can yitirdim....
Tutulsun bu dilim.
Adlarını anamazsam,
Bırakın tutuşsun bu yüreğim,
Üç can yitirdim....
Aliş'im, pek küçük anasız duramaz,
Oralar dardır, Salih'im sığamaz,
Zeliş'im, körpe çiçek karanlıkta yol bulamaz
Yarılsın bu toprak!
Beni de al haramdır yaşamak.
Üç can yitirdim....
Sisli gecelerin korku dolu
Gizem odalarında,
Kan kırmızı güllerim,
Bir kıvılcımla düştü..
Kara topraklara.

Nurhan Göktürk
(31 Ocak 2003 Antalya)

Nurhan Göktürk

Yaban Gülü ve Pervanecik

Yaban gülü diken diken,
Kırmızı gül, buruk yırtıcı
Senin olan, sende doğaçlayan.
Kırmızı gül, ateşten daha sıcak,
Aşktan daha özlü,
Ve o denli tutkulu.
Büyük aşkları maziye gömerken
Silinir bahçelerden yaz tutkusu.
Sinerken kuytulara,
Dimağlara aşkın kokusu,
Ne papatyalar, ne kadife krizamtenler
Tatmamıştır bu denli,
Yaban gülü kayıtsız,
Yaban gülü diken diken,
Uzun selvide konaklayan bülbül,
Gül mevsimi, bir bakışla, bir cilveyle,
Yatağına sığmayan dere,
Şakır durur nafile,
Yaban gülü yalancı.
Derin bir uykuyla terk etti bahçeleri.
Avuçlarında, yaban gülü soluk, dikensi.

Işıklar dersin gözlerin takıldıkça,
Pervanecik gitmese ışığa,
Bilmez ki; dersin umut var onca ışıқта.
Pervanecik le ışık arasında,
Şevinin en güçlü sırrı,
Ölümü sevince dönüştüren,
Aşk tutkuyla gelir,
Yaban gülü öldürür,
Pervanecik ölür.
Dur! dur! pervanecik,
Sana hazırlanan ışıklı bir son bu.
Yaşama duyduğun aşktan,
Kemiriyorlar özentili.
Gitmeli! ! istiyor! !
Işık alıyor onu.
Heyecan dolu.
Aşk incecik kanatlarından tutuşuyor.
Biliyor ki; pervanecik,
Gece doğanlar, gün doğmadan ölürlər,
Kısa ve öz.
Pervanecik ve yaban gülü.
Sadakatsiz, sadakat.....

Nurhan Göktürk
(M.Çankaya'ya 17şubat 1988)

Nurhan Göktürk

Yaban İller

Ufuk yeni umutlarla ışıldar,,
Yaban illerine göç katar katar.
Her bedende binlerce tohum filizlenir.
Sulak bahçelerde açmıştır şimdi güller.
Yaban iller, ne güzel iller! ! ! .
Pamuk mevsimi yollar,
Hep Çukurova'ya çıkar
Çadırlar kurulur,
Şitmalı bataklıkta, yokluğa.
Burada doğaya ve doğana,
Hükmetmiş isli bir tandır,
Tende yamadır Güneş.
Güç ve yaban, pay etmişler,
Eti senin, kemiği benim.
Bir avuç suratlı umudu.
Çocuklar gülmeyi unutmuş,
Yaşama sevisini çalmış, milyon kere
Küçük incecik kanatlı bir sinek.
Bir soluk duyarım ensemde
Çaresizlik kokar,
Oradan.....
Kara kaplı bir sitemdir duyarım,
Bu iller ne yaman iller...
Pamuk mevsimi,
Sancılı bir türküdür.
Çukurova'da.

Nurhan Göktürk
(29.Şubat.1988/Niğde)

Nurhan Göktürk

Yağmurdandır.

Gözlerin bir bardak çaya çakılı,
Titriyor cüzdanın verirken on beş lirayı.
Anlat bana yılların yorgun adamı.
Yoksulluktandır evlat, yoksulluktan.

Sinsi akşam oynarken lambalarla körebe,
Bir garip korku, alev alev düştü gözlerine,
Karanlık şimdi her pencerede, her köşede seninle.
Yalnızlıktandır evlat, yalnızlıktan.

Bir kuş çırpınıyor yüreğindeki kafeste,
Takılıyorsun duvardaki bir resme.
Umut damla damla gözlerinde.
Yağmurdandır evlat, yağmurdan.

Nurhan Göktürk
(Kasım 1987/Niğde)

Nurhan Göktürk

Yalnız Kuşlar

Her hazan mevsiminde,
Terk eder sılayı, son kuşlar.
Arkalarında yaşlı gözler,
Hasta, yaralı kalır.
Yalnız kuşlar.
Kış tül perdeleri,
Çekince pencerelere.
Onlarda kaybolup gider,
Bir garip yalnızlık içinde.
Şimdi geceler, ökse kurmuş,
Yılanlı kayada,
Yalnız kuşları avlamakta.

Nurhan Göktürk
(21Şubat 1985 Konya)

Nurhan Göktürk

Yalnızlıkla Ben

Her gün akşam olunca,
Bir hüzün oker yollara,
Kaldırımımda ırpınan,
Daldan dala konan
Bir yalnızlık, bir de ben.
Milyonlarca yıldızdan
Kumsaldaki akıllardan
Ne yüreğime düşüyor,
Ne avuğlarıma
Dudağımdaki ısılda,
Bir yalnızlık, bir de ben.
Canımı bin parçaya blseydin,
Yine de çekip alamazsın içimden,
Her parçasında,
Bir yalnızlık ,bir de ben.

Nurhan Göktürk (Niğde)

Nurhan Göktürk

Yangın

Küme küme bulutlar,
Kara bir perde gibi, göklere çekilmekte,
Kızıl alevlere bulanmış, yanıyor Niğde!
Çıglık çıglığa karışıyor,
Kulakları yırtarcasına tırmalıyor.
Niğde kızıl alevlere bulanmış yanıyor! ..
Bir hemşerim olduğu yere yığılıp kalmış,
Gözleri fal taşı gibi açık alevlere bakıyor,
Niğde kızıl alevlere bulanmış yanıyor! ..
Kalenin burcundaki büyük saat,
Kaygısızca on otuzu tokmaklı yor,
Biri başını uzatıyor pencereden,
Ve soruyor; 'Ne oluyor bee? '
Gece yarısı ne bu gürültü?
Uyan ey! hemşerim uyan! !
Baştığın toprak fıkır fıkır kaynıyor! !
Niğde kızıl alevlere bulanmış yanıyor! ..
İki çocuk gördüm kaldırımında.
Başlarını tartmaya güçleri yetmiyor.
Ve oldukları yere yığılıp,
Pembe düşlere dalıyorlar! .
Yüzlerini ağır ağır bir tebessüm kaplıyor.
Oysa ikisi de bilmiyor,
Niğde kızıl alevlere bulanmış yanıyor! ..
Geçenlerde şöyle bir uzandım,
Bankalar caddesinden.
Gözlerim o gecenin telaşıyla,
Bir avuç küle kaydı.
Ve iki çocuğu yine gördüm kaldırımında,
Birbirlerine bakıyor ve ağlıyorlardı.
Şimdi daha iyi biliyorlardı.
Niğde kızıl alevlere bulanmış ve yanmıştı.

Nurhan Göktürk
(19 Ocak 1980/Niğde)

Nurhan Göktürk

Yansımalar

Kırmızı güllere vermiş rengini.
Pembe goncalara dökmüş telini.
Dağlar morla süslemiş eteklerini.
Sarı ayrılıklarla evli.
Siyah ölümlle efsunlanmış.
Bulutlar gri gecelerde ağlamış,
Doğa yeşille canlanmış,
Ovalar kahverengi ile hüzünlenmiş,
Çöller turuncu ile seraba dönmüş
Lacivert okyanuslarda delirmiş,
Beyaz saflıkla, yoklukla demlenmiş,
Mavi gökyüzünde özgürlüğü düşlemiş,
Yüreğim ela gözlerini sevmiş
Renk çemberinden geçmişler
El ele verip evrende, raks etmişler.

Nurhan Göktürk
(27 Ocak 2003-Antalya)

Nurhan Göktürk

Yarab

Ya Rab! Onsuz geçen bir gün daha gösterme.
Ya Rab! sonu görünmeyen yollarda inletme.
İncecik belinden tutmadan,
Kolumu boynuna dolamadan,
O'nu benden alma.
Ya Rab! İçinde aşkımı, sabrımı,
Yalnızlığımı sakladığım,
Şu kadehi ben atmadan sen alma.

Nurhan Göktürk
(10 Eyll1978/Niğde)

Nurhan Göktürk

Yaşamak Her Şeye Değer

Bir günün bittiğini,
Sıcak bir yuvada anmak,
Her gecenin sabahında,
İki bedende tek uyanmak.
Yağmur ardından,
Sıklım sıklım,
Çimenleri okşamak.
Anam kadar cefakar,
Kara toprağı sızım sızım,
Bedeninde dolaştırmak,
Kılıç gibi bir Mart' ta, sıcacık çörek
Güneşi düşlemek,
Soğuk kış ardından,
Badem dalında, çiçek
Ne doyumsuz bahara erişmek.
Birbiri ardına terk ederken,
Göçmen kuşlar,
Yüreğim ne büyük hüznü yaşar.
Kara kefene sarıldıkça gece, nafile
Her şeye rağmen gün yine biter enginde.
Ocakta su yerine çorba olsaydı eğer,
Velhasıl yaşamak her şeye değer.

Nurhan Göktürk
(24Kasım1987/Niğde)

Nurhan Göktürk

Yeni Bir Hayat

Geçmişin anılarla dolu,
Dar sokaklarında,
Tanıdık bir yüz, bir ses,
Bir türkü aradığım belki.
Sahilde yağmur yağıyor,
Denizin üstüne düşen damlalarla,
Gidiyorum uzaklara.
Yanaklarımdan yağmur mu?
Yoksa! !
Göz yaşlarım mı akıyor, bilmiyorum.
Sıra sıra palmyeler uzanıyor.
Yol boyunca, yaprakları o kadar uzak ki,
Uzanıp yağmur damlalarını,
Tutmak istiyorum.
Çardak ta iki kişi titriyor,
Kimi zaman suskun,
Derin bir sigara çekiyorlar,
Bazen de hararetle konuşuyorlar,
Anlamaya çalışıyorum.
Beni fark etmiyorlar önce,
Suratlarından ne konuşuyorlar
Anlamaya çalışıyorum,
Renk vermiyorlar.
Sessiz sedasız kovuluyorum,
Buz gibi bakışlarla.
Kıyıda bir kayık dalgalarla salınıyor.
Yağmur adam akıllı ıslatıyor.
Soğuk damlalar tenime düşüyor.
İrkiliyorum! !
Bankta oturan çocuklu,
Bir kadın beni izliyor! !
Bakışlarından kaçıyorum,
Gözlerimde ki hüznü görmesin istiyorum.
Kaçarak uzaklaşıyorum,
Birden bir dolmuşun fren sesi,
Ve ışıklarla boğuşuyorum...
Aradığım buydu,
Mutlulukla doluyorum.
Aman Tanrım! ! !
Orhan Pamuk'un
Yeni bir hayatına kavuşuyorum...

Nurhan Göktürk
(01 Eylül 2002/Antalya)

Nurhan Göktürk

Yıldızlara Giden Babalar

Ne büyük coşku ile yollanmıştım,
Bilinmeyen adresime.
Dayımlar, arkadaşlarım. dostlarım,
Annem, karım ve kızım.
Hep orada el sallamışlardı.
Tren gardan çıkıp, gözden kayıp olana,
Bir makastan. diğerine geçene kadar.
Altı aydır bu ıssız dağları,
Buz tutan dereleri,
Kar altında kardelenleri seyrederek,
Ufuktaki şafağı bekleyerek,
Karanlık koğuşumun duvarına,
Her gün bir çizgi çizerek,
Pusuda kalmış konvoyları,
Terk edilmiş köyleri,
Yanmış, yıkılmış minareleri,
Bitip tükenmeyen yolları kat ederek,
Tüfeğimin kimi vurduğunu bilmeyerek,
Yanı başımda yok olup giden
Hayatların hikayesini dinleyerek,
Son bir cesaretle ellerini avucumda tutarak,
Yaralarına biber basar gibi tampon basarak,
Belki bende kavuşmadan sılama
Şatırlarımda kızıma,
Ürkek bakışlı karıma
Bekleyin kısa bir zaman sonra geleceğim diyerek
Yazdığım mektupları parkamın içinde unutarak
Etrafımda vınlıyarak geçen
Kurşunları seyrederken
Bir tanesi buz gibi yüreğime saplandı.
Yollamadığım mektupların
Adresini sormaya gelmiş.
Karların başka rengi de varmış,
İnanır mısın anne! !
Korkuyorum yattığım yerden kalkamayacağım.
Darmadağınık saçlarım,
Ellerinle düzeltmeye mi geldin anne?
Çocukluğumda olduğu gibi.
Bana yine o masalı anlat,
Avut beni anne.
Belki karımda, kızıma anlatıyordur.
Gidip te gelmeyen babasının hikayesini.
Yıldızlara gitti demiştin.
Her gece oradan bizi izler,
Şana iyi geceler diler,
Üşümesin yavrum diye, üstünü örter.
Yanağına bin bir öpücükler koyar,
Demiştin! !
Doğru muydu anne?
Yanağımı hep dışarıda bırakır,
Ne zaman öpecek diye beklerken,
Uyuya kalırdım.

Ama hiç gelmedi, sende biliyordun.
Biliyordun da ocuk yüreğimi avutuyordun.
Değil mi anne?
Sabah oluyor,
Güneş dağların arkasında değil
Bedenimi nedense ısıtamıyor.
Birazdan buhar olup uçacağım,
Akşam bin bir yıldıızın içinde, yerimi alacağım.
Sen kıızıma, karımada anlat,
Yıldııza giden babanın hikayesini.
Ben babam gibi söz verip te
Gelmemezlik etmeyeceğim.
Beni ufukta bekleyin.
Sen, karım ve kıızım.
Binlerce yıldıızın arasından sıyrılıp
Ben bambaşka seyredeceğim.
Pencerenizi açık bırakın,
Bu gece yanağınızdan öpmeye geleceğim.

Nurhan Göktürk
(10 şubat 2003 Antalya)

Nurhan Göktürk

Yitik Yaşam

Adımı soruyorlar hatırlamıyorum.
Dilimin ucunda bir isim,
Şimdi söyleyeceğim.
Karanlık kapılar aralanıyor,
Ufukta bir gölge hatırlamıyorum!
Ama orada beni bekleyen biri var,
Biliyorum! ! !
Kapılar açılıyor, kapanıyor,
Bir çift göz hasretle,
Biraz da buruk beni izliyor,
Kimm! ! ! tanıdım tanıyacağım.
Ellerimi avuçlarında tutuyor,
Öbür elinde tahta bir valiz,
Cebinden otobüs bileti görünüyor,
Apar, topar biniyoruz,
Teker üstünde, bir kişilik yere, iki kişi.
Sımsıkı bağrına basıyor,
Yanaklarından çaresizlik akıyor,
Yüzünü saçlarıma gömüyor,
O zaman anlamadım,
Ağlıyordu! şimdi hatırlıyorum.
Bir şehirden, bir gardan diğerine.
Ne kadar zaman geçti, yollarda
Umutsuzca yürüdük,
Kimi arıyorduk? Kimi soruyorduk?
Bizi bekleyen biri var mıydı?
Bu şehirde evler sıra dışı.
Çatılar, bacalar üstümüze üstümüze geliyor.
Evler büyüdükçe, biz küçülüyorduk.
Gökyüzünde yıldızlar görünmüyor
Işıl ışıl sokaklar,
Yıldızlar yer yüzüne inmiş
Umutsuzluğun izinde
Akşam uykusuzluk gibi
Çöktü gözlerimize
Ne dizlerimizde derman kaldı.
Ne de bizi tanıyan. hatırlayan vardı.
Ellerim üşüyor,
Koltuk altında ısıtıyorum,
Ama ellerimi tutan biri vardı,
Onu bulamıyorum.! ! !
Olur olmaz düşlerle avunuyorum.
Şimdi şu köşeden çıkacak,
Ellerimi yeniden tutacak.
Darmadağınığım,
Ağlarda ki balıklar gibi çırpınmaktayım.
Geniş caddelerinde gölgelerim,
Benim peşimde, ben bu şehrin.
Bir ot nasıl yaşarsa öyle,
Yağmurdan su, topraktan kan emerek,
Ekmek elden, su gölden yaşıyorum.
Bir de kar yağmasa üşüyorum.

İki kolumdan tutup, beni niye kaldırıyorlar?
Kim bu adamlar?
Yüzüme neden böyle acıyarak bakıyorlar?
'Tüm evsizleri toplayın,
Kimliklerini sorun'
Elime yarım bir sigara tutturuyorlar,
Adımı soruyorlar, hatırlamıyorum.
Sihirli bir değnekle dokunsa peri
Annem yeniden tutsa elimi.
Geçmişinden koparılan,
Ben o gün sokakta bırakılan,
Çocuk değilim.
Işıklarına sevdalandığım,
Hasretine yandığım,
Bu şehir beni unuttur,
Kimim? Nerden gelip, nereye gidiyorum?
Çöplerde şişe, kağıt, poşet
Toplayan çocuklar! ! !
Bende kendimi atsam
Yeniden dönüşe bilir miyim?
Bu şehir beni hatırlar mı?
Annem elimi yeniden tutar mı?

Nurhan Göktürk
(22 Şubat 2003 Antalya)

Nurhan Göktürk

Yorgun ınar

Bir asırlık tarihi omuzlarında taşıyor.

Yükü o kadar ağır ki;
iki büklüm.

Bir zamanlar iki adım koşturduğu kaldırımlarda,

Şimdi zamanı uyandırmaktan korkar gibi;

Solukları tek,
Adımları yavaş,
Ayakları ise üçleştii.

Hey yılları omuzlarında taşıyan

Yorgun ınar!

Gözlerinde binbir hatırayı saklayan,
Dört mevsimi bir çırpıda tüketen ınar!

Şimdi uzun serviler altında
Yılların soluklarını dinleyen

Dedeciğim,
Rahat uyu

Tarihi üstüne örttüm...

Nurhan Göktürk
02 Nisan 1987/Niğde

Nurhan Göktürk

Yosma

Ben giderken arkamdan bakma olmaz mı?
Dönüp de boynuna sarılırsam sarma olmaz mı?
Yoksa gidemem.
Gitmek için ilk adımımı attığım zaman
Gözlerinden iki damla yaş süzülürse ağlama
Belki onları silmeye,
Vaktim kalmayacak.
Hatırlar mısın ilk buluşmamızda
Sana bir mendil vermiştim.
Ruhumun, kalbimin incelikleriyle işlemiştim.
Eğer hıçkırarak olursan,
O hediyemi dişlerinin arasına koy ve ısır.
Gücünün yettiğince.
O mendile ilk eli yabancı değil ben sürdürüm.
Ben biraz uzaklaşınca,
Arkamdan bağır, küfret,
Aptalsın sen, delisin sen de,
Bana ne olduğumu, kim olduğumu anlat.
Parça parça sokak kaldırımlarından,
Nasıl topladığını anlat, haykır!
Bana bir sokak kadını olduğumu da söyle.
Haydi ellerini kaldır,
Saçlarımı avuçlarına al ve asıl,
Suratıma söyleyemediklerinle birlikte
Şöyle kocaman ve lapadan tükür.
Sana aşkımı verdim.
Şan, şöhret, para verdim de.
Ne yapalım geldiğim yeri
Batalığımı özledim.
Kuvvetlice haykır ki benim gibi
Herkeste duyabilsin.
Ne şehrin gürültüsü,
Ne de dalgaların sesi kesmesin sesini
Taa! Uzaklardan duyabileyim.
Öyle hareketsiz ve heykel gibi durma
Bana elde sallama
Ben giderken ağlama olmaz mı?
Yalvarırım gül delice olmaz mı?
Bütün bunları yap ki,
Senden nefret edeyim.
Sevginden öğreneyim.
Hep susma biraz da sen konuş.
Böyle mahzun ve boynu bükük bakma
Sevmediğine inanayım, yoksa gidemem.

Nurhan GÖKTÜRK
21.Eylül.1984/Konya

Nurhan Göktürk

Zoraki İlişki

Bir kış günü dünya evine girdik onunla,
Sonsuz hayallerimizi,
Umutlarımızı paylaşacaktık.
Hep böyle güzel mi olacaktı! ...
Kapılar açılacak, gözleri gülerek,
Sözcükleri hasret mi kokacaktı? .
Çocuklarımızla şenlenecekti dünyamız.
Ama öyle olmadı! ...
Önce geç gelmeye başladı.
Sofrada yemekler soğudu,
Isındı, soğudu.
Sonra gözlerinde ki gülücükler söndü.
Sevdiğini bir kez bile söylemedi.
Masada iki yabancı gibi yendi yemekler,
İki kardeş olduk, sırt sırta yatarken.
Gizli gizli ağladım...
Yastık yüzleri şahidim.
Bir o duymadı hıçkırıklarımı,
Duydu belki, kadınca zayıflığıma verdi.
Ben hizmetçi, evimin kadını,
Çocuklarımın anası oldum.
Ama sevilecek biri olamadım.
Sevilecek kadar değerli...
Teypteki kasetini, masadaki gazetesini,
Şişedeki birasını daha çok sevdi.
İçin için hep kıskandım.
Rakibim oldu bilgisayar.
Onun önünde geçen saatler kadar
Önemsenmedim....
Ben konuşurken, o boş gözlerle
Duvarda ki çatlakları sayardı.
Arada bir dinliyor mu diye,
Soru sorardım, O 'ha' derdi.
Çatlaklar kadar var sayılmadım.
Gözleri hep uzakları arardı bakarken.
Başkasına baktı mı? Beni aldattı mı?
Bilmiyorum....
Elinin altında hazır bir kapatma varken.
Biz aynı yolda yürürken bile aynı
Yere gitmedik.
Pencereden bakarken bile,
Aynı şeyleri görmedik.
Ne zaman döküp indirmek, söylemek.
Haykırmak istedim,
Tüm anıların üstüne kapıyı çekip gitmek,
Karşımda hep o iki masum,
Boğazımda düğümlendi,
Çocuklarım babasız büyümesin istedim.
Ben her şeye onlar için katlandım...
Bir paket sigarada, kitaplarda.
Bir dünya kurdum.
O'na orda hiç yer ayırmadım.

O ise kasetlerini, birasını, gazetesini sevdi.
Artık beyaz tüllerden görünmüyor dünya
Pencerede ki tüller sarardı.
Ama gönlümüzdeki tüller bembeyaz.
Bana çok ihtiyacı var şimdi.
Nane limon kaynatacak,
Aksayan bacağına baston yapacak,
Ben nerde yanlış yaptım?
Sevilecek, özlenecek zamanı,
Nerde harcadım?
Ben nerde yanlış yaptım?

Nurhan Göktürk
(07.Ocak 2003 Antalya)

Nurhan Göktürk